

**EN DRENG
I ET SPIL KEGLER IV
ALDERDOMMEN**

LARS JØRGEN JAKOBSEN

(1945) 2020 2045

KLADDE

INFO

En Dreng I Et Spil Kegler er et værk delt i fire dele:

Bind I kladde afsluttet i 2016	Begyndelsen og Barndommen
Bind II kladde afsluttet i 2018	Ungdommen
Bind III kladde forventet færdig 2020	Manddommen
Bind IV nærværende kladde tilstræbes foreløbig færdig 2022	Alderdommen

Det samlede værk introduceres enslydende i hvert bind.

Ligeledes vises der i hvert bind et kort resumé af samtlige fire bind.

Hvert binds selvstændige indhold påbegyndes således lige efter **Indholdsfortegnelsen side 15.**

Fælles for alle bind er, at de fremstår som private kladder.

Der er ikke planlagt nogen egentlig udgivelse. I stedet påtænkes udført en web-udgave på adressen larsjorgen.dk

Kære Læser

En Dreng i et Spil Kegler er et værk i fire bind. Med dette værk fortæller odingen om (I) moren, barnet og (II) det unge menneske samt (III) den modne- og (IV) den gamle mand... og om hvordan han har fægtet sig gennem livet på bedste beskab, for det meste uforberedt og kun så langt som intuitionen og entusiasmen nu engang har rakt.

Moren var døbt Krista Andrea, opkaldt efter oldefædrene Kresten og Andreas... for derefter livet igennem at blive kaldt Nutte. Hun fødte drengen i dølgsmål og bragte ham til bedsteforældrene... Sine og Søren's husmandssted i Dalsgaard ved Kjellerup og derfra til det nærmeste børnehjem. De kaldte ham Lars, indtil mor og barn sammen turnerede Jylland rundt og landede i Struer hvor barndommen tog form og han forlangte at hedde Jørgen.

De skiltes igen da han var konfirmeret og ungdommen i ham rasede. Fra den ene dag til den næste befandt han sig alene og dog sammen med mange andre på en kostskole i Grindsted. Her blev han sig selv under øgenavnet Struer og drog, efter endt afgangseksamen ud i verden og blev murersvend og soldat i Holstebro.

Midt i dette mødte han Grethe som gav ham sønnen Jacob. Familieliv var måske det han havde søgt, og snart startede de tre sammen en tilværelse i Hesselballe nord for Aarhus... hvor de hurtigt også blev til fire med lillebror Ole... alt medens den nu nybygte familiefar kastede sig ud i et studie som bygningskonstruktør og endte som arkitekt.

Som en anden Lykke-Lars førte han sig nu frem så hatten passede, intet var for stort eller småt... nå, det skulle da lige være spinatbedene hvor han søgte at realisere sig selv som bygmester og underviser! De var for små! I hvert fald søgte han også ud og op... op i Himalaya- og Andesbjergene for at bygge bæredygtigt og for at udvikle demokrati.

Ikke et øje var tørt! Heller ikke da Lars Jørgen vendte hjem igen og sønnerne havde stiftet familier. Den ene med Katja og den anden først med Pernille og så med Line. Her var der pludselig hårdt brug for bygningskunst da næste generation var på vej... Margueritte, Thor, Mads, Eskil og Ellen.

Nu er kun oldingen tilbage... udtjent, ufarlig og godt på vej ad livets returstier, næret af Grethes gode helsemad, men dog også stadig med drømmene i behold! Måske kan han nå at springe ud med et par installationer eller så... med fokus på skønne kvinder og anden selvgroet arkitektur, eller måske er dette værk det sidste vers.

Og pyt, livet fortsætter i nye skikkelser... der er dog plads til flere! Men en ung og rask mand ved navn Peter har været forbi og har sat skub i begyndelsen til slægtens næste fremtid som tegner lyst, med det dejligste oldebarn. Hende der kan give stof til den næste krønike. Hun hedder Sol.

Lars Jørgen Jakobsen 2019

INTRODUKTION

Det umiddelbare formål med den nu foreliggende fortælling er, at give historien videre om de mennesker og tanker der er dukket op og er forsvundet igen under min rejse gennem livet... således, at den røde tråd i fortællingen overordnet baserer sig på mit liv og de steder hvor jeg har boet og arbejdet. Altså er det også min selvbiografi.

Arbejdet er for alvor påbegyndt i tiden som folkepensionist efter året 2010. De første armbøjninger med at gøre status over al livets elendighed og fryd var dog tyvstartet også i årene forud... for hvad er mere naturligt for en gammel udbrændt projektmager, der end ikke kunne huske indregistreringsnummeret på sin 18år gamle bil... end, at evaluere på livets udlevede anstrengelser endnu medens tid var... og gerne før den dengang og stadig forestående erobring af det nye søde liv i den sidste alder, hvor livet for alvor gerne skal leves for sjov! Ak nu i afslutningens stund må jeg så røbe, at jeg i mellemtiden er blevet over 75 år og stadig udskyder alt det "sjove" til fordel for alt det der stadig trænger sig på for lige at komme med!

Altså, sjov eller ej, så har der længe været en proces i gang omkring det, at skabe en bredt dækkende historie fra min tid og med referencer til personlige rødder, egne projekter og resultater, samt til de passioner og drømme som livet igennem har forstyrret det hele. Andre i min gamle almueslægt har også taget tilløb til at gøre noget lignende, og enkelte har også efterladt nogle skitser, for historier har der været nok af, men vilkårene og timingen har ikke været ideelle for håndgribelige værker... og med denne kendsgerning i hu er det da også både med en vis ydmyghed og et gran af overmod, at jeg længe har bevæget mig ud i et sådan gebet.

Men dels føler jeg en forpligtigelse for at efterlade et vidnesbyrd om mig og mine, og dels har jeg vel også en tilpas ekshibitionistisk natur som driver mig. Ideen om at nedskrive og fortælle har dog sin rod i det forhold, at jeg selv har følt et savn efter autentisk viden om mine forfædre, som jeg kun i begrænset omfang og kun med besvær og held er kommet lidt i nærheden af. Dette har så næret tanken om selv at bringe hvad der er samlet videre samt at lægge nye historier til, i en samlet beretning, tilegnet mine efterkommere og andre interesserede slægtninge med flere.

Som mindre cyklede jeg således nogle gange sammen med mine bedsteforældre fra deres husmandssted i Dalsgaard nær Kjellerup til min morbrors lille gård i Marsvinslund ved Demstrup, og på denne rute passerede jeg den store herregård Aunsbjerg hvor Steen Steensen Blicher tidligere havde haft sin gang og hvor man nu altid kunne se så mange folk i gang på markerne. Om det sted hørte jeg at en af mine 64 tiptiptipoldefædre havde levet som stavnsbonde, og at han havde drukket sig ihjel. Det lød eksotisk og dramatisk... men også pirrende, at tænke sig... en "konkret" mand i min slægt! Blot var der ingen der vidste noget når det kom til stykket. Strengt taget vidste kun ganske få noget konkret om de forfædre der havde levet for blot et par generationer siden. Man kendte sine forældre, huskede bedsteforældrene og havde måske hørt et par løsrevne historier om oldeforældre... det var det, og slet ingen troede på at nogen havde drukket sig ihjel.

Kun var der en enkelt forbindelse længere tilbage i min familie og den var så sparsom, at jeg først blev bevidst om den som voksen henad i 18års alderen... Min bedstefar var kartoffeltysker, og alt hvad der ikke er skrevet om de almindelige danske almueslægter, det kan man finde i en mængde beretninger om netop disse indvandrere der i 17hundredetallets Danmark var landet midt ude på den jyske Alhede. Således har jeg kunnet finde frem til, at en af mine tyske forfædre otte generationer tilbage har været grisehyrde nede i det sydtyske landskab Odenwald, hvor han som gammel mand kan have vinket farvel til sin søn, en af mine 256 tiptiptiptiptipoldefædre, der netop havde besluttet sig for at gå den lange vej til Danmark for at få uddelt... og efterfølgende at opdyrke et større stykke hedejord, sådan som det var dem tilbudt af den danske konge Fredrik V. Denne indvandrer og altså min tiptiptiptiptipoldefar hed Johan Georg Breuner, og han havde indtil da fristet skæbnen som kulsvier på bjerget Kohlhof nær Heidelberg... og med sig havde han taget en lille flok af sine mange børn... de ældste, for de yngste blev først født senere... ude på heden hvor den samlede børneflokk i sidste ende talte 12 drenge og 6 piger.

Længe troede familien at Johan Georg havde haft en halvbror som nogenlunde samtidig rejste til Amerika hvor han var blevet stamfar til verdens rigeste dame Ella Virginia Von Echtel der døde i New York i 1931... men den historie holdt i sidste ende ikke til en nærmere analyse. Der var ellers en hel del danskere som i sin tid, ved hendes død, troede at de var slægtninge til hende, og derfor meldte sig som potentielle arvinger... Men ak, hele formuen gik til "Kattens Værn" og tilsvarende organisationer, og dermed blev der naturligvis heller ikke noget til den af de håbefulde danskere der var min bedstefar Søren. Kun oplevede han for første gang i sit liv, og det alene i kraft af rygtes- og omgivelsernes opildnede forventninger om den rigdom der kunne vente ham, at han pludselig kunne få kredit hos foderstofhandelen i Kjellerup, der hvor han ellers som en fattig husmand hidtil aldrig havde oplevet den slags imødekommenhed.

Nå ja, det er måske lige et par spektakulære eksempler ud af de mange, men pointen er blot... at tænk, hvis en eller flere af disse forfædre og alle de andre havde efterladt sig bare en levnedsbekræftelse, en dagbog eller noget lignende! Ja blot en indkøbsseddel fra en sådan slægtning ville kunne have været en vild inspiration at kunne holde op mod en ellers flad historie. Igen... set i det lys er det, at man skal se nærværkede som en gestus tilegnet mine egne efterkommere, hvoraf de nuværende glimrer ved en total mangel på historisk interesse. Men hvem ved! Lige nu har de jo travlt, som også jeg havde det i deres alder. En dag vil en af dem eller en senere tilkommende efterkommer blive vakt af nysgerrighed om deres forfædre, og derfor satser jeg på, at der bliver noget at finde.

Beretningen begynder med min mor, min fødsel og hvad vi kom af, før jeg nogenlunde systematisk følger- og genoplever mit eget liv, godt hjulpet gennem besøg på de gamle steder hvor der på det nærmeste ikke mere eksisterer mennesker fra hine tider. I begyndelsen af skriveprocessen havde jeg desuden støtte fra familiens ældste hvor jeg i særlig grad skylder en tak til min moster Bodil Jakobsen (gift Simon) og min morbror Henry Wendel Jakobsen, de to interesserede sig indgående i slægtens historie som de gerne fortalte videre om, og de var stærkt medvirkende til at animere mit engagement i samme retning.

Resume:

Bind I - Begyndelsen

Den samlede fortælling starter med en fødsel på en madras på kældergulvet den femte april 1945 oppe på Fødselsanstalten i Jylland, indviet 1910 som fødested for ugifte og ubemidlede kvinder. Den fødende mor kaldet Nutte og barnet passede godt ind i anstaltens formålsparagraf, omend hun alligevel følte sig som en smule udstødt. Denne opfattelse havde måske noget med hendes selvopfattelse i situationen at gøre, men de skræbende forhold kunne måske også bare afspejle de kaotiske realiteter, i disse dage lige før afslutningen af anden verdenskrig, som blandt andet foregik lige uden for vinduerne.

Nutte var en ung ugift bondepige der havde fristet tilværelsen i et par år i den store by, da hun en skæbnesvanger sommeraften... måske endda på hendes 20 års fødselsdag den anden juli 1944, havde mødt en ung lyshåret og velklædt herre med guldur, som kun havde villet hende hendes bedste... og nu lå hun her med en lille dreng og tænkte på sin opvækst og familien hjemme i og omkring forældrenes husmandssted ved Dalsgaard nær Kjellerup.

På vanlig vis i de tider havde Nutte forladt hjemmet da hun blev 14 år og var konfirmeret, først som pige i huset et sted i nabolaget og så via et job i Silkeborg... videre til Aarhus hvor hun havde kæmpet sig frem til et job som kogejomfru på en restaurant i Frederiksgade. Som sådan havde hun ikke noget at skamme sig over, men i de tider var udsigten til at skulle være enlig moder en meget deklaserende situation, så højgravid gemte hun sig derfor bort som kartoffelskrællerske på Karup flyveplads midt blandt værnemagtenes soldater og nabo til en flygtningelejr fyldt med forhulede tyske kvinder og børn.

Der herskede dog stor utryghed omkring hende i Karup, og med besvær rejste Nutte til sidst tilbage til Aarhus for at føde... men altså bare for straks efter fødslen at vende hjem til forældrene for at finde ud af hvad hun nu skulle gøre. Bedstemor Sine var svækket af sygdom, så det endte med et par mellemlandinger på børnehjem i Kjellerup og Aarhus før den lille dreng kunne flytte ind som plejebarn hos en familie i Risskov hvor Nutte nemt kunne besøge ham flere gange om ugen, nu hvor hun var blevet køkkenchef på Kroen i Krogen inde ved banegården.

Bind I - Barndommen

Det mest faste holdepunkt i den drengens første 14 år blev dog husmandsstedet i Dalsgaard. Det daglige liv og trygheden på stedet, og de værdier der herskede der af arbejdsomhed, nøjsomhed og hæderlighed satte sine gode præg, og dertil kom, at han her også var en del af en familie der alle ville ham det godt. Mor Nutte var den midterste af syv søskende... en var død, men fyldte på sin egen måde meget og resten, to morbrødre og tre mostre fungerede alle som flinke og vedkommende reserveforældre medens både ældre og yngre fætre og kusiner tilsvarende fyldte ud som en stor søskendeflok.

Godt rustet med jordnære erfaringer og det stærke familiære netværk var knægten således klar til at erobre verden da han sammen med sin mor indledte en længere tournée rundt i det midt-vestjyske med stoppesteder i den gamle kartoffeltyskerlandsby Frede-

riksdal, Fasterholt ved brunkulslejrene i Søby, Himmelbjerget og på en formbrændselsfabrik i Silstrup ved Skarrild hvor han indledte sin akademiske løbebane hver anden dag i den bliktagstækte landsbyskoles første klasse. Det var også der han mødte Kirsten, hans første kæreste, hvad hun dog ikke vidste... men pludselig var han videre oppe i Løkken og ude i Lemvig! Nutte var nemlig i gang med en hotel- og restaurationskarriere og så kommer man omkring, indtil man måske lander i Struer!

I Struer gik han op til Østre Skole i Danmarksgade og kom i anden klasse og mødte Keld og Leif som også gik i anden klasse. Sammen med dem gik han så ellers på opdagelse i alle byens kroge og herunder ikke mindst nede på havnen hvor der emmede af fisk i store mængder, og hvor lastbiler tøffede omkring med sten... grus, kul, korn og grise og alt hvad der ellers skulle losses og lastes langs kajerne. I kælderen under Hotel Struer og i et nedlagt dueslag over vaskeriet i en sidebygning havde drengene hovedkvarter, og herfra udgik ekspeditionerne som godt kunne føres an med trommespil på store tomme blikdåser hvor der havde været marmelade til hotelgæsterne.

Alt imedens var Nutte blevet rigtig gode venner med hoteldirektøren Valdemar! Ja så gode venner var de blevet, at hans kone forlod byen, hvorefter Valde og Nutte forpagtede byens forsamlingshus, Folkets Hus, som de døbte om til Teglgården. Det betød nye store oplevelser, og nu kunne der være en pige med i sjakket... det var Vibeke, og hun var hans anden kæreste, og heller ikke hun vidste noget om det! Alene og sammen med vennerne oplevede han nu tidens strømninger på Teglgården, blandt andet med lanceringen af den nye nymodens hest Traktoren Ferguson, fjerkræudstillinger, andespil, en danseskole og boksestævner og alle mulige gøglervogne og overflødhedshorn som folkelig underholdningsarrangementer dengang blev kaldt. Men oven over alt strålede dog i sidste ende rockens første og største stjerne Little Richard med sine fantastiske numre "Whob Bob a Luma Tutti Frutti" og "Baby Face" med flere.

I 1957 giftede de sig Valde og Nutte, og det havde de længe før fejret ved også at forpagte et hotel fire kilometer ude på Alheden. Det var nærmest et forladt hotel, men der stod nogle særdeles flotte tomme bygninger og dem ville de forvandle til en hedens kongeslot, og det hed da også Hotel Kongenshus. På den ene side var det meget spændende at besøge det sted og finde spor efter den danske Robin Hood... Jens Langkniv tæt på hvor, viste det sig, at også ukendte forfædre med navne som Dürr og Kriegbaum havde trukket de første plovfurer. Men bo derude ville han ikke, drengen... han insisterede på at være blevet bybo og blev i Struer et par år endnu, og dermed var den barndom forbi.

Bind II - Ungdommen

Tilbage i Struer var drengen fulgt med resten af klassen ud i en ny Østre Skole året før, men den blev først indviet nu i 1957, året hvor den arme dreng ad uransagelige veje blev klemmt med i Mellemskolen som startede året efter igen. Det havde ingen, og slet ikke han selv regnet med, men så købte Valde også Hjemmets Leksikon i fire bind til ham, for så kunne han bare spørge den når det kneb. Alene i byen var det dog i første omgang meget andet der fristede den unge mand, for sådan var det også endt... men så blev der faktisk også brug for det fine leksikon, for hvordan var det lige at aritmetikken altid var et spejl af geometrien? Eller var det omvendt? Det var pirrende og forunderligt og for første gang nogen sinde læste han lektier.

Og så, midt i en Jazztid og tredje mellem, ringede klokken ud fra Struer. Nogen må have syntes at teenageren nu trængte til luftforandring, og da han ikke ville være med til daglige rejser fra hotellet til Viborg foreslog man, om en kostskole ikke kunne være en god idé? Deres kontrakt omkring Teglgården udløb den 31 december 1959, så noget skulle ske, for nu kom de jo ikke til byen et par gange om ugen mere!

Svaret blev Grindsted Kost- og Realskole, og den skole blev det helt store kulturchok for den unge levemand som fra den ene dag til den næste skiftede fra en total fri tilværelse på gaderne i Struer til en klostertilværelse i øverste køje på kostskolens drengegang hvor lyset blev slukket klokken ni om aftenen og drengene sparket op klokken syv nul dut om morgnen. Heldigvis så bare for allerede på førstedagen at løbe ind i Orla og Ivar, et par tvillinger der havde boet ude på børnehjemmet bag slagteriet og teglværket i Struer, og havde gået i hans parallelklasse.

Ved skæbnens gunst lod det sig gøre, at Ivar kunne flytte ind i underkøjen en af de aller første dage, og så var der ligesom skabt lidt hjemmebane, og så var der ligesom overskud til ellers at finde ud af hvor han var havnet. Først og fremmest var der jo alle de andre kostelever, både piger og drenge, og de steder hvor de færdedes... med spisesalen i centrum. Men derudover var der også hans klasse, den bestod af cirka halvt kostelever og halvt dagelever. Kosteleverne kom generelt fra hele landet og var lettere ustyrlige, men en var anderledes, og det var Jens der kom fra Hvalpsund og snart blev Ivar forladt til fordel for Jens som på det nærmeste blev en bror for vores hovedperson. Dageleverne i klassen kom fra Billund og Sønder Felding. Det var flinke folk som mindede om dem hjemme i Struer og snart havde han da også en god ven Svend med flere blandt dem samtidig med, at han også indledte et platonisk kæresteforhold, hvor kun han kendte til den udkårne Gunhild, som hun hed. Siden blev han også kæreste med en af kostelevpigerne Gipsy, og det forhold blev hun til en forskel indviet i, for de to kunne give hinanden meget af den ømhed og ophidselse som forsøder livet for så mange. Sådan kunne det gå, skolen rummede to verdener og så måtte man da også have to kærester.

Sådan blev det ikke i den næste verden, den der fulgt efter skoletiden. Nu var han havnet som murerlærling i Holstebro, og selvom han havde en moster boende i byen og hurtigt tog del i byens ungdomsliv i øvrigt, så tog det ikke lang tid før han faldt pladask for en lille mørkhåret skønhed Grethe! Han vidste det ikke, men hun var også faldet for ham, så selvfølgelig blev de kærester, og det for alvor hvor de hang sammen som ærtehalm, men alligevel fik brudt og oplevede hjertelige gensyn lige indtil hun var blevet gravid af det, og dette elles på et tidspunkt hvor de begge havde lagt store planer for deres fremtiden enten sammen eller hver for sig! Det var ikke afgjort... men det blev det så nu.

Først boede de i en lejlighed i Holstebro hvor den ældste søn Jacob blev født kort før den unge far var indkaldt som soldat på dragonkasernen i byen. Det blev til en hæsblæsende tid med militærøvelser og babygymnastik i en skøn blanding indtil alle tre kunne flytte til Hesselballe nær Aarhus hvor far skulle læse til bygningskonstruktør! Det gjorde han så, men der blev også tid til at lillebror Ole kunne komme til verden, og så var familien jo samlet, netop som den nye bygningskonstruktør efter kort tid i det første job som sådan fik nye ambitioner og tog hul på sin seneste plan for sin uddannelse... nemlig den om at blive arkitekt m.a.a. med afgang fra Arkitektskolen i Aarhus.

Det blev fem forrygende og epokegørende år fuld af aha-oplevelser af den slags som får en mand til at indse hvem han er og hvad han skal her i livet. Først det aller største, som var at blive kastet ud i, at udvikle en by til 10.000 mennesker midt i et superflot landskab og i tilknytning til en ny motorvej E45 som også foreløbig kun eksisterede som en vision. Det var fagre nye verden og skete med stor succes i makkerskab med Søren, en gammel studiekammerat fra konstruktørskolen. Ud over at det følte som en svimlende udfordring kom den opgave til at give helt nye indsigter i hvordan verden er skruet sammen af en masse mønstre og enkeltdele som kan sættes sammen på forskellig vis... ja faktisk mindede det ham om, da han som helt ung havde købt en gammel knallert! Den måtte han også uden nogen forudsætninger skille ad og samle igen, før den kunne køre, og det var også stort.

Det næste år blev noget mere adstadigt og på egen hånd. Nu handlede det mere om hvordan man kunne indpasse en moderne bosættelse nænsomt og funktionelt i et traditionelt sognelandskab, alt medens der også lige skulle fortæres noget viden om den menneskelige psykologi og bosætning samt hvad æstetik nu også var for noget! Verden var for alvor blevet stor og spændende, og det fortsatte i det tredje år med nyt fokus på de rumlige aspekter ved at bygge byer, ja åndelig talt var det her der rigtig skete noget, også selvom det nok var svært at se udefra, men det var her han fandt "den røde tråd" som mere eller mindre blev fulgt resten af livet! I forlængelse af de praktiske studier havde der nu sneget sig adskillige arkitekturteoretiske tanker på banen, og ud af dem opstillede han billedligt talt tre søjler... et for den menneskelige skala i byggeriet, et for den arkitektoniske oplevelse af rum, hus og detalje og endelig et for den sociale interaktion i det byggede rum.

Alt dette fandt han i sin fornemste helhed i den traditionelle folkelige arkitektur, eksempelvis som man kunne finde den i det sønderjyske og frisiske landskab, men generelt alle steder hvor stedlige vilkår og begrænsninger tilsat den lokale menneskelige opfindsomhed havde haft held til, i harmoni at definere rammerne og løsningerne for den menneskelige bosætning. Sådanne bebyggelser kom derfor også til at lægge til grund for de sidste studieprojekter inklusive afgangprojektet... et leve- og bofællesskab for 500 mennesker i en forstad til Aarhus, et projekt som dog også havde tråde tilbage til oplevelser i den legendariske fremtidsfestival... Thylejren i 1970.

Med afgangprojektet vel modtaget og godkendt var målet nu nået, samtidig med at han lige var fyldt 30 år... det var tiden at blive voksen.

Bind III - Manddommen

Færdiguddannelsen betød nok engang en ny begyndelse, og igen en begyndelse hvor der måske nok var sat en retning, men hvor der på ingen måde var skabt en ide om hvad- og hvordan noget kunne ske. Samfundet var knap kommet sig over en lavkonjunktur med oliekrise i 1973 og der stod ingen headhuntere uden for døren, som efter konstruktørek-samenen fem år før. Familien boede nu i Sølystgade i Aarhus C, og børnene var blevet rigtige Aarhusianere... underforstået at den slags kun meget nødig flytter uden for ring-gaden. Eventuelle drømme om at returnere til Holstebro blev derfor skrinlagt og om ikke før, så da en ansøgning om et job som bygningsinspektør i byen glippede.

I første omgang løstes beskæftigelsesproblemet med selv at bygge huset i Sølystgade om. Forhus og baghus blev skilt ad fra kælder til kvist og alt hvad der kunne skiftes ud af installationer og udstyr blev fornyet, ligesom rummenes funktioner blev omdefinert og nye vægge blev sat op. Omkring på de 200 m². havde trods alt hidtil levet fem familier, en på hver sin etage... tre i forhuset og to i baghuset, og nu skulle der kun fyldes en familie ind i det hele. Gert der boede til leje øverst i forhuset ville det dog gerne anderledes, og han hjalp med hele ombygningen og fik baghuset i bytte for sine anstrengelser, og så blev han en nær af familien resten af vejen... foreløbig i 45 år. Han var gymnasielærer og var sikret for fremtiden, og den slags jobs var ikke almindelig for arkitekter, men så var der jo heldigvis mureriet. Således havde den unge arkitekt knap oprettet egen tegnestue som insider på en større tegnestue ude i byen før en af denne tegnestues ansatte arkitekter lokkede med et stykke murerarbejde som var så specielt, at andre murere havde rystet på hovedet og takket nej. På den måde startede så en længere muremesterkarriere hvor Preben, en anden god ven og studiekammerat med nybagt arkitektstatus og murerbaggrund gik med på opgaven, sammen med en civilingeniør vi fandt ude i byen, som murerarbejdsmand.

Med lidt personudskiftninger fortsatte de to arkitekter efterfølgende med en endnu større opgave og flere små indtil gruppen gik langsomt i opløsning efter at den gamle Struerdreng opnåede et vikarjob som undervisningsassistent på arkitektskolen. Det job kunne han godt lide, og i de følgende år faldt han over adskillige lignende vikarjob og blev stille og umærkeligt et medlem af det spirende prekariat som groede frem i disse år. Han lod sig dog ikke ryste, og indimellem byggede han gang på gang et hus og solgte... så uden at have tænkt nøjere over det var han pludselig bygmester, og et af husene opnåede endda den hæder at blive vist i landets fremmeste byggeblad for arkitekter... nemlig tidskriftet Arkitektur.

Lige lidt hjalp det, økonomien vedblev svag om end den så stærk ud, og familien der få år senere havde indrettet sig i en villa nær stranden i Risskov gik i opløsning, og han flyttede syd på til Holme for at teste tidens fedeste trend for boligbyggeri "Tæt Lav", noget som lå meget tæt på, hvad han selv kunne have fundet på at tegne... og så endda i form af et bofællesskab! Jo det var ikke så tosset, men der skulle jo stadig brød på bordet, og det kom så som sendt af forsynet. Et nyt job vinkede... det havde noget med arkitektskolens u-landsafdeling at gøre, og han blev ansat af Mellempøkkeligt Samvirke som team leader for et hold unge der skulle i jobtræning som selvbyggere i Himalaya. Det blev et stort eventyr men også hårdt arbejde. På tre måneder tabte han 30 af 100 kilo og så savnede han vildt den forladte Grethe.

Savnet var gensidigt, og hjemme igen flyttede han derfor ind hos hende samtidig med, at han igen forsøgte sig med egen tegnestue som fremlejer på en større tegnestue på Klosterortv. Tegnestuen tilhørte Nils Madsen, en dynamisk og vidtseende arkitekt med gang i den, og den aktive atmosfære smittede, og inden nogen havde nået at se sig om var den genforelskede igen på farten. Han rejste til Sydamerika for om muligt at finde afsætning for nogle ideer han havde tumlet med tilbage i Himalaya... der, i Kasmir, kunne de nemlig ikke afsættes grundet en opblusset borgerkrig, og håbet var nu at de måtte kunne afsættes i Andesbjergene eller nærmere i Bolivia hvor der var tilsvarende vilkår. Heldigvis havde han slået sig sammen med en anden lejer fra tegnestuen Henry. Henry var filmmand og han kunne tale spansk, hvilket viste sig at være livsvigtigt på de kanter.

Turen endte efter en række strabadser succesfuldt og fastholdt vor mand på Altiplano de næste 25 år. Først skulle der bare lige oprettes en dansk ngo som kunne søge Danida, EU og andre donorer om penge... projektets koncept lå uden for, hvad eksisterende ngo'er ville optage i deres strategier, og det førte til dannelsen af Dansk International Bosætningservice, DIB. DIB startede som en medlemsorganisation for primært arkitekter, sociologer og andre faggrupper med interesser for byggeri og planlægning i den tredje verden, og organisationens formål var kort sagt, at medvirke til forbedring af menneskelige levevilkår gennem udvikling og demonstration af bæredygtig bosætning.

Med sådanne hensigter lagde DIB ud med sit første arbejde i Bolivia... et pilotprojekt, hvor der blev eksperimenteret med byggeri af lerjord gravet op på stedet og direkte omdannet til færdige huse inklusive selv bærende lerjordstage kombineret med simple passivt fungerende solvarmeanlæg. "Lak'a Utas" kaldte de lokale aymarafolk husene... hvilket betød "huse af jord". Det gik godt og gav anledning til at arbejde videre på stedet, og denne gang et større udviklingsprojekt hvor der ud over byggeri også blev inddraget andre byggerelaterede og især indkomstskabende aktiviteter. Dette lykkedes dog kun delvist... men det afdækkede jo så bare nogle uforudsete problemer i relation til den lokale kommunale kapacitet i forhold til udvikling og det var jo ikke så ringe endda, for de problemer kunne DIB selvfølgelig også bidrage til løsningen af!

Det sidste projekt blev derfor igen udformet som en forlængelse byggende på tidligere indhøstede erfaringer og kontakter, og herunder en videre udbredelse af Lak'a Uta over hele Altiplano, men nu også i kombination med et låneprogram og et lokalt kommunalt udviklingsprojekt i Lahuachaca beliggende i Sica Sica kommune. Nu var det pludselig et rigtig voksent projekt med over fyre ansatte og den storrygende arkitekt så nu døden direkte i øjnene! Han røg i forvejen 40 cigaretter om dagen og var sikker på, at det aldrig ville gå godt med al den røg oven i de forestående udfordringer... så ville han helt sikkert ende med 60 smøger om dagen, og det kan ingen holde til! Han gik til sagens kerne og stoppede enhver form for rygning samme dag som projektet åbnede den 1. januar 1997, og han har ikke røget siden.

Fra start gik det over stok og sten med stor begejstring blandt alle ansatte og også eksterne interessenter. Projektet var en stjerne på den Bolivianske himmel og så gik der, som det så ofte gør under sådanne omstændigheder, kage i det. På dansk side var der gennemgående tre ansatte og hos den bolivianske ngo-partner var der væsentlig flere. Det danske hold og det store flertal af de bolivianske ansatte svingede godt, medens den bolivianske top (kald det bare eliten) fordækt søgte at ændre den gældende dagsorden i projektet i retning af personlige interesser, samt her og nu at skabe sig selv økonomiske fordele. DIB tog konsekvensen af balladen og fyrede de besværlige og videreførte projektet med en ny mere lokalt forankret boliviansk ngo.

Efter seks år i sidste omgang var der i alt bygget ca. 500 huse, primært boliger og stalde, men også landsbyskoler, hotelhytter og en kirke plus det løse, og hertil kom et gennemarbejdet forskningsrapport med konceptforslag for fremtidig kommune- og lokalplanlægning på Altiplano med folkelig deltagelse... baseret på fortidige Andinske demokrati-traditioner i kombination med danske erfaringer. Således følte DIB at målene var nået, samtidig med at hoveddonor Danida generelt skiftede strategi for store dele af sin bistand, hvor der ikke længere blev givet høj prioritet til byggeri og planlægning.

Parallelt med aktiviteterne i Bolivia havde DIB overtaget lejemålet på Niel Madsens tegnestue og i lange perioder og i vekselvirkning med flere andre var vor mand også både formand og generalsekretær i organisationen hvor alle aktive mere og mindre var involveret i formulering og gennemførelse af projekter og forundersøgelser etc. både i Bolivia, men også i Cambodia, Sri Lanka, Etiopien og Sct. Vincent med flere.

Tilbage i Danmark efter det sidste Boliviaprojekt afviklede den hjemvendte projektleder og tidligere leder af DIB alle forpligtigelser på ledelsesplan i organisationen for at give plads til en ny generation af de dygtige medlemmer som havde været med gennem flere år, og som nu meget gerne ville tage over. Det passede samtidig godt ind i den gamles ønsker om at vende tilbage til sine gamle freelance byggeaktiviteter. I første omgang en totalrenovering af familiens nyeste bopæl på Elbækvej i Risskov, hvor han ud over fru Grethes store tilfredshed også opnåede, at tilfældige forbipasserende ringede på døren bare for at fortælle, at de syntes huset var blevet så smukt at se på. Således opmuntret deltog han i et kursus om byggeri af masseovne, et fortrinsvist finsk koncept som spredte sig i de år.

Knap var han imidlertid klar til at bygge ovne før han blev headhunted (presset) til at indgå i andre nye skræddersyede om- og tilbygninger samt i sidste ende også nybyggeri... ikke fordi der var gamle kunder der havde gået og ventet, nej. Denne gang var det de nu mere end voksne og foretagsomme sønner Jacob og Ole der trængte sig på, og det med det store resultat at der nu findes en spændende tilbygning til et hus kaldet "Sølyst" i Høegh-Guldbergs Gade, plus en rekonstrueret "Hestestald" i Ravnsborg Tværgade på Nørrebro, en lystgård på Skuldelev Mark ved Roskilde fjord, og lidt til rundt omkring, senest i Langør på Samsø, efter og medens han i øvrigt har indrettet sig i et par nye boliger henholdsvis på havnen i Struer og tilbage igen i Risskov.

Bind IV - Alderdommen

Dette fjerde og sidste bind er i skrivende stund helt blank og forventes heller ikke påbegyndt før efter de første tre kvarte århundreder... om den så nogensinde bliver påbegyndt eller kommer til at strække sig over et kvart århundrede til! Det må tiden vise.

Skulde det lykkes forventes der ikke at ske så meget mere på de skrå stilladsbrædder end sigte ved det støvede tegnebord... men sker der noget skal det nok komme med, men overordnet er planen mere, at skrive dette bind i en refleksiv ånd hvor der vendes tilbage og ses på, hvordan livet ellers måtte være gået for så mange som muligt af de personer som har haft en rolle i drengens liv! Der er tænkt på dem som ikke er direkte i familie og de som er, både de som er forsvundet og de som er her endnu.

Herefter er der vist kun oldingen tilbage, og så er tiden inde til råb for usødet at slutte af med alle synspunkter på livet medens der ventes på døden. Med lidt held kunne der velblive til et par ord om idiosynkrasierne som religion, fornæretthed, politik og godhed. Ja, og så til passionerne som frimærkerne, erotikken, kunsten, musikken, arkitekturen og samfundet samt etikken... eller bare noget af det.

Hvem, hvad, hvorfor og hvor

Hvem fortæller

Lars Jørgen Jakobsen; dreng, murer, arkitekt, projektmand, og folkepensioneret olding. Født i Aarhus 5. april 1945.

Hvad er der fortalt om

Fortællingen er en case story om en tilfældig dreng der har levet og været, og som normalt ikke efterlader sig andre spor end en flok vildfarne gener.

Skudt fra hoften omhandler fortællingen:

En dreng kommer til verden – baggrund og forventninger.

Slægterne som fulgte slægters gang – rødder og identitet.

Drengen vokser op – verden opdages med forundring og drømme.

Den unge mand bliver far og tager hul på voksenlivet, dog under fortsat udvikling og dårskab... krydret med lidt held og drevet af passioner og visioner.

Mur og Rum Bygningskunst... bliver overskriften for livet og bruges som firmanavn.

Grundlægger desuden bistandsorganisationen

Dansk International Bosætningservice, DIB

Børnene bliver voksne og flyver fra reden.

Efterskrift – hvad var det lige der skete? Og hvad så?

Projektets titel og projektperiode:

"En Dreng I Et Spil Kegler I, II og III" er skrevet i perioden efter 2010 til 2020

"En Dreng I Et Spil Kegler IV" er skrevet i perioden efter 2020 til 2045!!!

Formål

En personlig beretning om et menneske samt dets relationer, levevilkår og tanker omkring livet mellem 1945 og 2045!!! er tilgængelig for eftertiden.

Målgruppe

Direkte efterkommere og andre som kunne være interesserede, herunder personer som beskæftiger sig med dansk folkeminder.

Forudsætninger og risici

At drengen lever og er frisk længe nok til at blive færdig med skrivearbejdet og udgivelsen heraf, hvilket må formodes at være opfyldt når dette er udgivet

Vigtigste resultater

Nærværende illustrerede selvbiografi i bogform.

En supplerende web-udgave med fokus på en større billedpræsentation og supplerende tekster på websiden larsjorgen.dk

Partnere

Projektet løses/er løst som en enkeltmandsopgave eventuelt med lejlighedsvis konsultationer hos berørte personer via samtaler og breve/emails.

INDHOLDSFORTEGNELSE

EN DRENG I ET SPIL KEGLER III.....	1
ALDERDOMMEN	1
INTRODUKTION	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Resume	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Begyndelsen og Barndommen	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Ungdommen.....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Manddommen	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Alderdommen	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Værkets hvem, hvad, hvorfor og hvor.....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Hvem fortæller	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Hvad er der fortalt om	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Formål.....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Målgruppe	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Forudsætninger og risici	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Vigtigste resultater.....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Partnere	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
INDHOLDSFORTEGNELSE.....	2
ALDERDOMMEN	18
Oldingen.....	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Nærværende skrift.....	18
Refleksioner	18
Mine Mennesker.....	19
Mor Hansen	19
Kjerstejn.....	19
Karen Margrethe	20
Kirsten Andersen	20
Keld Plougmann	20
Leif Højbjerg.....	20
Gert Madsen og Elin Stefansdottir.....	21
Grethes og min familie.....	21
Jacob og Katja	21
Ole og Line	21
Margueritte.....	23
Thor	24
Mads og hans mor Pernille	24
Eskil	24
Ellen	24
Familien den 25. juli 2016.	25
Julen 2018.....	27
Mine søskende	40
Grethes søskende.....	41
Fem søskende.....	41
Efterskrift.....	42
Min Mors Slægt.....	45
En flig af røddernes og livets forunderlige veje.....	45
Olde ¹⁻¹⁰	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
Sine og Søren	49
Krista, min mor	48
Meta og Villy.....	49
Anna og Martin	49
Henry og Anna.....	49
Krista og Valdemar.....	48
Gerda.....	48

Erik og Ellen.....	47
Bodil og Georg.....	47
Min mors hemmelighed.....	53
Min Svigerslægt.....	55
Kathrine og Christian Aage.....	55
Eilskov Jensen	55
Lund.....	55
Oldingen.....	56
Medens jeg venter på døden.....	56
Døden.....	56
Livet.....	56
Idiosynkrasierne.....	57
Religionen	57
Godhed	62
Politik.....	62
Nærighed.....	63
Passionerne.....	64
Erotikken.....	64
Frimærkerne.....	64
Kunsten	64
Musikken.....	65
Arkitekturen.....	65
Samfundet.....	65
Etikken.....	70

ALDERDOMMEN

Pensionisten

Et væsentligt incitament for at skrive skyldes et nærmest totalt fravær af autentiske personlige budskaber fra mine egne forfædre. Min afstamning fortaber sig hurtigt i de fleste grene, men enkelte stamfædre og –mødre blandt fortidige landarbejdere, bønder og håndværkere i det midtjyske, heriblandt et markant indslag af kartoffeltyskere, kender jeg da til. Eksempelvist efter den engang syvårige Johan Jacob og den fireårige Anna Cathrine som uafhængigt af hinanden med deres forældre, søskende, husgeråd og studespand i årene 1759 og 1760 kom vandrede fra det sydlige Tyskland til den Jyske Alhede, hvor de voksede de op og lærte hinanden at kende for senere i 1772 at grundlægge bopladsen Trehuse hvor de opfostrede 11 børn sammen. Den historie ville jeg gerne have hørt fortalt med deres egne ord, for ikke at nævne en af min mere urdanske forfædre som skulle have været stavnsbonde på Aunsbjerg og efter sigende skulle have drukket sig selv ihjel. Hans dagbog kunne vel have været et værdifuldt bidrag til den sociale historieskrivning.

for min bedstefar var det vigtigt at bevare betegnelsen ”en hædersmand”
i stalden sang han ”Der stod en Bænk i Haven, det var en Havebænk“

Nærværende skrift

noget med at være en antihelt!

noget med at have god samvittighedom end somme tider at have optrådt som en elefant i en glasbutikdet har krævet god plads når jeg skal udfolde mig på dansegulvet som i livetfor en tid fandt jeg den nødvendige plads i Bolivia

Refleksioner

Hvad var det lige der skete

28 januar 2019-01-28

Har lige været ved tandlægen og fået fjernet en implantat kindtand i højre undermund. Den er vel kun 15 år gammel, men der var gået betændelse i kæben omkring den, så nu må jeg se hvordan det går! Umiddelbart håber jeg at jeg kan klare mig uden den tand, men bliver der tale om større frafald, så vil jeg overveje et delvist gebis!

Bagefter var jeg hos lægen i forbindelse med et sundhedstjek. På forhånd havde jeg målt blodtrykket som lige nu ligger på et gennemsnit på 130 over 65 om morgenen og 140 over 70 om aftenen. Det var ok, men måtte gerne bringes ned til 120 og 130 over 65.

Vedrørende diabetes 2 var mit blodsukker målt til 42 hvor 40 ville have været ønskeligt og 44 ville have været kritisk. Tilsvarende var mit kolesteroltal målt foruroligende højt. I alle tilfælde afslog jeg medicinsk behandling, men foreslog øget motion og nedbringelse af væggtal som pt. er 105,4 kg om morgenen og 106,0 kg om aftenen. Mit personlige mål er hermed at komme ned på 90,0 kg.

Lægen ville indstille mig til et livsstilkursus som Aarhus kommune driver, og så aftalte vi at gentage testen om 3 måneder i maj.

Tiden styret af visdom og livserfaring

Kasserede titler

En succesfuld fiasko

ET TILFÆLDIGT LIV

Mine Mennesker

...gennem tiderne

Menneskene i mit liv

Hvordan gik det dem så alle sammen

... afslut eventuelt historien på de der er døde kontinuerligt i historien

Mor Hansen

Kjerstejn

Kjerstejn i sine velmagtsdage, før min tid i Skarrild og sandsynligvis fra trediverne. Kombinationen af denne fede bil og denne stolte mand udstråler, set i forhold til tid og sted, et ganske stort format, synes jeg, og Kjerstejn levede da også hele sit liv som en ufortrøden iværksætter.

Karen Margrethe

Silstrup, Skarrild

Kirsten Andersen

Keld Plougmann

Leif Højbjerg

Hans Henrik Lerfeldt

Hans Henrik Lerfeldt havde gået på kunstakademiets malerskole i København fra 1970 med afgang i 1975... helt parallelt med min egen uddannelse på Arkitektskolen i Aarhus i samme periode

Gert Madsen og Elin Stefansdottir

der er meget... husk den sjove med børnepasning og den bare røv

Grethes og min familie

I al ydmyghed er det ambitionen, at mine ord en dag vil blive læst med interesse af blot en enkelt af mine efterkommere, om ikke før så måske når der igen er forløbet 250 år, hvor selv beskrivelsen af mine måltider og min bil af mærket Toyota Corolla vil kunne forekomme eksotisk.

Om jeg så har været en god far, arkitekt og fortæller! Det kan nok altid diskuteres, og jeg kan sagtens selv få øje på mange fejl, men jeg har gjort hvad jeg kunne.

Jeg er enebarn... ellers ville der her skulle stå noget om mine søskende

Grethe

Jacob og Katja

Ole og Line

Dagbog 19. juni 2018

Det er en tirsdag i dag, og Grethe og jeg er så småt ved at finde tilbage til os selv, efter at være kommet hjem fra Skuldelev Mark til Risskov i aftes vor vi bare dejsede om i vore lænestole og så lidt VM i fodbold, lidt Netflix med "Home Land" og så lidt mere fodbold hvor England vandt en puljekamp mod Tunis med 2 - 1 og med sejrsmålet scoret i sidste minut af tillægstiden... godt nok, men da sov Grethe i sin seng. Endelig blev der så tændt for computeren med lidt surf hid og did før også jeg gik i seng og nærmest bekvæmede. Der var ikke initiativ til overs for at tage et bad! Det var der så her til morgen, hvorefter jeg så ren og lækker gik til bageren efter en birkes og mælk og i tillæg hertil, men uden for huskeseddel, et glas hyben/æblemarmelade... siden indtaget sammen med dagens udgave af Jyllandsposten, og mest det om det danske landshold der skal på igen på torsdag.

Landsholdet spillede sin første VM-turneringskamp i lørdags kort tid efter, at vi Grethe og jeg, var ankommet til Oles på Skuldelev Mark. Ellen skulle lige fejres med et lille forsinket fødselsdagstræf efter hendes 7års fødselsdag for halvanden uge siden. Grethe havde fundet en fin lille kjole til hende, og den tog hun, lettere presset, på med det samme hvorefter hun lykkelig for rundt og nød beundringen fra alle sider, medens jeg

undlod at fortælle om tidligere tiders storblomstrede gardinstof, som man dengang godt kunne have fundet på at sy af samme stof som kjolen. Selv gav jeg hende en stavlygte, på opfordring fra hendes far. Den får hun forhåbentlig tid til at pakke ud en skønne dag! I hvert fald glemte vi alle alt om den under resten af opholdet. Først var der al hurlumhejet med den nye kjole og så midt i dette dukkede et af mine problemer op med at være kommet lige denne lørdag... VM i fodbold, og Danmarks kamp mod Peru først på aftenen! Selvfølgelig kunne jeg se denne kamp på min iPhone, men var der ikke noget med at Mads havde opmagasineret sit aflagte Smart-TV herude på gården? Jo, bekræftede Ole, og så slap han ikke for at gå i gang med at finde ud af hvordan det kunne komme til at virke, for det kunne jo ikke gå an, at vi ikke fik set en så historisk kamp! "Vi" var Eskil og jeg... resten af familien ser ikke fjernsyn og da i særdeleshed ikke fodbold. Det lykkedes med lodder og trisser at få kampen igennem til den gamle skærm og minsandten om ikke også den lille Ellen sluttede sig til vor lille skare af fodboldfans. Vi blev belønnet med en heldig dansk sejr på 2 - 1 og nu ser familiens bedstefar optimistisk på fremtidsudsigterne såvel fodboldmæssigt og dermed også altandetmæssigt.

Imedens arbejdede Ole med at spartle gipspladerne i husets næste næsten færdige rum, for når først det er færdigt, så venter lykken lige om hjørnet, og måske kan bedsteforældre og andre besøgende så forvente at blive parkeret der i fremtiden, medens Ole selv, med nogenlunde garanti vil spartle videre andet steds, eller måske endda er gået i krig med at bygge andre nye bygninger på stedet, hvor der i høj grad mangler en stor lade til blandt andet opbevaring af det mindre landbrugsmuseum Ole er ved at have samlet sammen, inklusive en gammel klinkbygget båd som også står og venter på behandling og ikke at forglemme mindst en halv snes gamle rustne cykler, som bedstemor Grethe har foreslået, med tante Katjas hjælp, at få hægtet sammen til en flyvende cykelinstallation ophængt i den store opholdsstues 6meter høje rum. Jo der er nok at se til for den travle Ole, men heldigvis er "hårdt arbejde" hans måde at slappe af på... og så kan en anden en jo med god samvittighed læne sig tilbage og hvile på laurbærbladene... troede jeg, idet jeg øjeblikkelig blev sat i sving med at sætte et restparti gipsplader op på de sidste vægge. Nå det skal jet ikke pibe over, for det er jo i virkeligheden en hædersbevisning at få lov til at gøre noget for Ole, for i bund og grund foretrækker han selv at lave det hele og dermed undgå det klamphug som andre i bedste fald er i stand til at levere.

Sådan gik så den søndag så indtil aftensmaden som bestod af nogle lækre bøffer med nye kartofler og flødesovs med kantareller til. Meget lækkert og tilsat hjemmelavet solbærsyltetøj... alt sammen Lines fortjeneste. Dog spiste børnene ikke overvældende, så da de så vi andre var færdige med at spise, var de stadig friske og ville bare have de gamle, Ole og bedstefar, med ud at spille fodbold på marken nedenfor huset! De små mod de store skulle det være, og med livet som indsats kastede jeg mig ud i kampens hede og fik tromlet både Eskil og Ellen flade medens Ole så scorede vore tre mål som blev vort flotte resultat. Desværre skød ungerne på uransalig vis bare fire mål på samme tid, så sejr blev der ikke noget af, men stor respekt til de der spiller i den rigtige verdensturneringovre i Rusland. Nu ved vi hvor stor en udfordring de står over for i hver eneste kamp.

I går mandag fortsatte Ole og jeg vort arbejde der blev krydret med en kraftig oprydning som forberedelse til et møde med en vurderingsmand der skulle komme og rådgive Ole om værdien af gården og det store arbejde der hidtil er udført. Vurderingen blev på 2

mio. kr. for tingene som de står, men med et potentiale på 4 ½ mio. kr. ved allround færdiggørelse inklusive udskiftning af materialetelt med en rigtig lade og nedrivning af de i øvrigt udtjente sammenfaldne bygninger fra 1700tallet som endnu står og fylder op. Disse tal fejrede Ole straks ved at bevilge sig selv en udflugt på motorcykel rundt i omegnen forbi Kyndby, hvor min kusine Rikke har købt et andelshus, videre til Jægerspris og hjem igen... alt medens Line og børnene var taget til København meget tidligt, så børnene kunne komme rettidigt i skole og hvor vi to gamle havde forladt ham senere om eftermiddagen, for at tage med færgen fra Odden hjem til Aarhus.

Margueritte

Nå, så gik der lige godt en uge og jeg bedstefaren tænkte her ved aftensmaden, eller var det Grethe der tænkte? Det tror jeg - resultatet var i hvert fald, at vi ringede til Oles storebror Jacob. Anledningen var at begge hans to dejlige unger i dag havde været til eksamen i henholdsvis 9. folkeskoleklasse og 2. gymnasieklasse. Thor på 16 år havde snuppet et superflot 10tal i fysik og Margueritte 18 år havde toppet med et 12tal i engelsk.

Thor indledte ellers sin skolegang med nogle vanskelige år i de første skoleår. Måske var han kommet skævt hjemmefra, under alle omstændigheder savnede han den gang konstant sin mor lige så snart hun var uden for hans synsvidde hvilket jo ikke var så godt for koncentrationen omkring så abstrakte ting som læsning og regning. Moren, Katja, elskede og elsker ham ganske vist højt, men samtidig med at hun også havde vildt travlt som kunstner, var det jo ikke helt unormalt at dette kunne opsluge hende så den lille dreng på det nærmeste blev jaloux så familien på det nærmest stod der med en gordisk knude. Der blev gjort meget fra alle sider, men det var som om det var et problem der bare skulle have sin tid - og ganske rigtigt, pludseligt en tid efter konfirmationen blomstrede Thor op og tog fat om livet med fynd og klem, således at han nærmeste surfede ind i ungdommen, ikke mindst med et boost fra sin store interesse for møbeldesign og et par måneders ophold på en sprogskole i New York. Man ser for sig, to fætre indtage New York nok engang, og tænker lidt på de slægtninge som for ca. 100 år siden også ankom til New York, men under nogle helt andre præmisser.

Vi mødtes efter aftale ved Jacobs og Katjas sejlbåd Caprise, som nu ligger inde i træskibshavnen, hvor Thor og Margueritte fik nogle klap og knus og lidt is med champagne for de flotte præstationer. Alle var glade, og forhåbentlig uden at skabe urimelige forventninger til fremtidige eksamensdage, for der skal ikke herske tvivl om, at de er lige så elskede om de så kommer hjem med noget bundskrab, men når det nu var gået så godt, så skal man også give glæden frit løb. Som ny i flokken af familiesupporters var desuden Marguerittes kæreste Mathias, han er fyldt 18år for nylig og Margueritte var med til festen – og så er det jo lige at en anden gammel en lige sidder og tænker 48år tilbage til dengang Grethe var med til min 18års fødselsdag! Nå de unge i dag venter gennemgående med at tage så store beslutninger, men Mathias virker som en rigtig god fyr, så hvorfor ikke!

Margueritte havde været perfekt i sit engelske og super kreativ i sine analyser, det fortalte hendes engelsklærer Gert mig. Gert er nemlig en af mine aller bedste venner gennem de sidste snart fyrrer og han var så glad for både dette og andre gode resultater at han nærmest var hel rørt, for han ville jo gerne give de gode karakterer, bare der var leveret! Og det var der, sagde manden som havde fyldt 70 år dagen før og som nu var i gang med aller sidste runde i sit arbejdsliv.

Rigtig overrasket med Marguerittes gode resultat var vi nu ikke, hun har altid ligget i front i al ting og så er hun smuk og dejlig, men alligevel! Hun har arbejdet vildt hårdt netop med engelsk og herunder taget det engelske gymnasiums 1. års eksamen på kostskole i England før hun begyndte på Stats Gymnasiet her i Århus. En af de ting som måske kunne have givet anledning til en smule bæven var, at den søde pige først ca. 5. gang fik taget sit kørekort – bare det nu ikke havde tæret for meget på selvtilliden! Det havde det ikke. Hun var lige så skrap som sin gamle bedstefar, han ventede også ca. 5. omgange før han tog kortet med hjem.

Thor

Mads og hans mor Pernille

Eskil

Ellen

I dag er det mandag den 30. maj 2011. Min yngste søn Ole er blevet far for tredje gang. Moderen er hans kæreste Line som også er mor til krudtkarlen nu storebror Eskild på to år og som er den første i familien der er blefri i så ung en alder, ja han kan faktisk også cykle, så hvad kan det ikke ende med. Nå tilbage til fødslen som foregik i morges tidligt ved sekstiden – det blev en lille sej pige med sort hår. Hun arriverede i en voldsom hast en times tid efter ankomsten til fødselshospitalet i Hillerød og uden at nogen nåede at få gennemført en bedøvelse af Line, og uden at det for den sags skyld kom til at betyde smerter af betydning. Ved godt middagstid var hele den lille familie tilbage i Skuldelev på Nordvangen 3, hvor de bor medens Ole prøver at få bygget noget brugbart mellem ruinerne af et gammelt husmandssted fra en gang i 17hundredetallet på Nordvangen 2.

Eskild havde ikke været med og han sov nu, efter at have underholdt sin mormor Helene hele formiddagen medens de havde sat små dannebrogflag op ved indkørslen og havde hejst det rigtige flag ved gården/husmandsstedet. Helene sov ikke, og hun stod og ventede på familien da Grethe og jeg ankom fra Aarhus hvorfra vi var kommet med færgen til Odden hvorfra vi var kørt videre ad landevej, motorvej og småveje her ud til Nordvangen. Vi var her alle for at sige velkommen til lillepiggen, som jo gerne skulle have en lige så fin velkomst som alle andre børn i familien har fået, alt efter omstændighederne. Vi vidste alle, at de var lige på trapperne – det vidste vi fra forbindelserne over vore

mobiltelefoner. Som resten af landets befolkning har vi adopteret den nye teknologi som gør det muligt for enhver at tale med enhver hvor og når som helst.

Efter fem minutter ankom de. Oles ældste søn, den søde og kvikke Mads på 12 år var med. Hans mor havde kørt ham til Hillerød, så han kunne blive den første, ud over forældrene, som bød lillepigens velkommen. I de fleste moderne familier gør man i dag meget ud af at involvere de ældre søskende, man vil gerne fremme at de bliver hinandens støtter i livet – og det gælder også i den tredjedel af familierne hvor forældrene er ophørt med at leve sammen og hvor børnene så, typisk bor deltid hos både deres mor og far. Umiddelbart noget rod, men når det nu er sådan, så synes jeg ikke det er noget der har skadet Mads. I nogen udstrækning kan det endda siges at han på fordelagtig vis høster særlig gode erfaringer gennem det komplicerede og komplekse familieliv via de mangfoldige relationer han bliver budt. Nok er det bedst med ubrudte familier, men Mads er ikke sat tilbage og han har i hvert fald udviklet sig til en dreng der tænker mere over livet end de fleste i hans alder (hvad der selvfølgelig kan være både godt og skidt). På det seneste har han således fundet frem til, at han godt kunne tænke sig at studere ved Columbia Universitet i New York - evt. psykologi eller noget andet med mennesker, fortæller han medens han omsorgsfuldt underholder Eskild der i vågen tilstand og med stjerner i øjnene elsker Mads himmelhøjt.

Begejstringen var stor hele vejen rundt da den lille pige kom ud i lyset efter køreturen og bedsteforældrene smilede og dikke dikkede alt medens de også passede rollen som paparazzi-fotografer før den lille pige kunne deltage i sin allerførste familiefrokost, før både hun og moderen på det nærmeste segnede om af træthed og sov sig ud af resten af dagen alt medens velkomstkomiteen tog på markvandring, klappede tre nyindkøbte grise og sluttede af med bål, nye kartofler og pølser moderat med rødvin til. Senere kom Lines bror og kone Sara kom på besøg samtidig med at Grethe og jeg trak os tilbage efter den heftige dag til en god nattesøvn i den gamle hyggelige skurvogsbolig.

Dagen sluttede med at jeg tog flaget ned for natten, og således kan den lille pige nu leve livet i bevidsthed om at mormoren højste flaget for hende og farfaren tog det ned igen - nærmest som et symbol på, at et bredt favnende bagland fremover vil støtte den lille familie – sådan hjælp til selvhjælp.

Familien den 25. juli 2016.

I dag er en herlig dag... en af de dage hvor alting bare ser godt og livsbekræftende ud, og hvor man kan sige til sig selv at livet er fuldbragt. Først er indkommet en mail/sms fra Jacob om at han og Katja nyder deres ferie i Langør og at de uventet mødte Ole og Line med ungerne Eskil og Ellen, som netop var kommet til øen for at holde lang weekend i de, også for dem, mindefulde kroge i det samsiske landskab. Hvor skønt tænkte jeg, og så kom der også en mail/sms fra Ole som, ikke overraskende, handlede om samme budskab, og af ham tillige krydret med tre fede fotos af hele forsamlingen og samt det gode skib Caprice.

Umiddelbart er senarierne vældig banale feriemotiver, men for deres gamle forældre, der for mindre end en måned siden flyttede fra Aarhus til Struer var det (i det mindste for mig) en åbenbaring om, at livet ikke bare vil fortsætte... men at også familien vil bestå

og finde ud af det sammen uafhængigt af os (mig). Ja hvad mere kan man ønske sig! End at ens efterkommere alle lever sit eget liv helt uden stamfædrenes (stamfaderens) tilskyndelser! Jo tak, på den måde tror jeg på det evige liv som en mulighed.

På billedet øverst ses et lille hjørne af Ole med Eskil og med Ellen og sørøverhunden Sally i baggrunden samt Katja og Jacob midtskibs. Line har nok taget billedet. Nederst ses Line med de to små søde vel placeret ved deres telt direkte til Kattegat... Ole har et ørneblik for at spotte de gode steder her i livet, og mon ikke styrmand Eskil luret ham kunsten efter!

Margueritte er ikke fast inventar i familien mere. Hun har travlt ude i verden med at prøve vingerne af i alle mulige luftlag, og er lige nu nogle måneder i Norge på et sæterbrug nord for Bergen. Der passer hun geder! Indimellem studerer hun teologi, så det

burde vel have været får! Ja det karrierevalg er altså ikke lige noget som hendes bedstefar har opildnet til. Tværtimod beder jeg til (fik I den), at hun slipper ud af religionens tåger med sit klarsyn i behold, for hun er et fantastisk menneske som vil kunne drive det vidt med projektudvikling af enhver art. Det tror jeg også kan ske for lillebror Thor, der med nørdet ildhu netop har overstået de første to år på datalogistudiet, og lige nu bruger sin ferie på at rekognoscere i Silicon Valley. Han har droppet sin fantastiske kæreste Babette til fordel for en tysk pige som vi gamle ikke har mødt endnu. Hun er sikkert også sød, men vi glemmer aldrig Babettes ligefremme skønhed og milde væsen.

Oles Mads er nu familiens højeste. Han er dog stadig afhængig af noget hjemlig omsorg, men er helt sikkert Karl for sin hat når han om et år sandsynligvis vil blive student... med kinesisk som vigtigste fremmedsprog. Han har sine planer for fremtiden, men lad ham nu bare tygge på dem. Lige nu er han på sejlertogt med søspejderne i Svanemøllen, og snart drager han med gymnasiet på studietur til Kina.

Endelig... vi to gamle nyder at de yngre generationer kan selv, og går nu og passer os selv i Struer hvor vi indtil videre har været belejret af venner som lige skal se hvor vi er landet. Så lægger vi (jeg) byggeopgaverne fra os en stund og hygger os. I denne uge, i morgen, tager vi dog selv i byen på det årlige familietræf med Grethes søskende og ægtefæller... og vi er nu, de fleste, så gamle at vi hver gang glædes over at være fuldtallige, for vi kan godt se at skavankerne breder sig i forsamlingen.

Julen 2018.

Fælles julebrev

Kære Familie og Venner i Bolivia, USA og Danmark

Sikke som tiden går, og nu er året 2018 ved at gå på held. Umiddelbart sker der ikke så meget her i vores pensionisttilværelse i Risskov, hvor vi befinder os rigtig godt... og dog, noget sker der da!

I marts hændte der det fantastiske, at vi blev oldeforældre til den glædeste lille pige, som nu heder Sol... Sol Bjørn Vingum tror vi det er endt med. Hun besøgte os for nylig sammen med sin mor Margueritte, og da Sol lige havde set os lidt an, hyggede vi os med god mad og grin og leg på gulvet, og da Grethe ved et tilfælde dagen efter igen mødte mor og barn i vores skov, strålede Sol af glad genkendelse.

Det var en rigtig god oplevelse... og det har der været mere end almindeligt brug for i år. Det var i denne sommer at Grethes søster Sonja døde efter kort tids sygdom. Hun svækkedes ubemærket i forbindelse med vores svoger Holgers langvarige sygdom og endelige indlæggelse på plejehjem.

Sonja har altid været Grethes vigtigste livline og daglige samtalepartner og sorgen er fortsat stor... men livet går jo videre, og tydeligst blev det markeret med smukke og bløde Marguerittes bryllup sammen med stærke og dynamiske Peter. Sammen med Sol

bor de på Samsø og i Aarhus, og det var i Langør kirke på Samsø de blev gift til applaus fra 150 gæster hvor kun de halve kunne være inde i den overfyldte lille kirke.

*Brudeparret; Margueritte, Sol og Peter kørte til kirken med traktor og gummivogn (anhænger).
Resten af familien og vennerne plus det løse fulgte efter i cortege.*

*Efter vielsen blev der bilst på hverandre foran kirken.
Det er brudens bror Thor som fører sig flot frem i kjole og hvidt.*

Jacob og Katja har købt en skøn lille landejendom i Langør der midt i, nok Danmarks smukkeste, landskab med Stavns Fjord i centrum og ellers omgivet af hav, strandenge, heder, kornmarker, skovbevoksninger, gravhøje og spændende gamle forsvarsbastioner på udsigtshøje, samt anker- og kajpladser i den pittoreske Langør Havn... ja og så altså også den lille fine hvidkalkede kirke aller midtest i det hele. Ude på markerne og inde i krogene mellem træer og bakker har de så inviteret deres børn, Margueritte og den unge bachelor og handymand Thor med følger til, at slå sig ned med skurvogne, multilokummer og bålpladser etc. og mon ikke der kunne blive plads til et par bedsteforældre i udkanten også! Kun har der været den hage ved det hele, at gården var noget af et håndværkertilbud. Hurtigt stod det nemlig klart, at stedet egnede sig fantastisk til et nærmest musikfestivalagtigt bryllup... og så var der ingen veje uden om. Alle generationer i familien plus det løse blev på det nærmeste tvangsudskrevet til deltagelse i en række omfattende istandsættelsesopgaver hvor selv den ældgamle oldefar fik lov at gå planken ud med sin murerværktøjskasse. Efter mange weekenders slid fremstod stedet klar til det store bryllup, og anført af et overdådigt vognlæs champagne ad libitum, og uendelige strømme af flødekartofler og fynsk lammesteg med isdessert tilsat levende og digitaliseret musik, ville festen da næsten heller ingen ende tage.

Når musikken ellers ikke spiller på Samsø, ja så tager vi os gerne en tur over til Ole og Lines økologiske landsted i Skullelev. Det sted er deres evighedsprojekt og fungerer som

modgift til storbylivet på Nørrebro i København... tror vi. Stedet er besat og bebygget med skurvogne, gamle ruiner, et multitoilet, et savværk, en telt-lade og et nyt stort træhus, tegnet af den gamle murer, for hvem stedet så også fungerer som en uophørlig arbejdslejr og nogen gange også som legestue sammen med de mindste børnebørn Eskil og Ellen... alt sammen som kompensation for den ellers herlige og arbejdsfri pensionisttilværelse i Risskov, som vi skam også derovre er budt velkomne til, at bytte ud med en skurvogn!

Eskil og Ellen var med på at reparere hønehuset.

Mirabelletræerne var flyttet ind i den gamle mur, men så drejede vi da bare uden om med den nye reparerede mur og tagfodsremmen af beton.

Nu skal vi så bare finde ud af, at få taget og vandet til også at gå uden om.

Det mellemste barnebarn Mads er i fuld sving med at løsrive sig fra hele det pukkelrykede familiecircus og de tilhørende bonderøvstilbøjeligheder. Han er mere til moderne bekvemmeligheder og høj cigarføring, og fornylig inviterede han til familiedag på sin højskole i Odder. Det var en god oplevelse, så han skal nok finde ud af livet.

Mads kan dog også gøre sig som bonderøv... her som ca. 18årig i bedstefars gamle jakke og med lillebror Eskil under armen.

Ja, og tilbage ved vores egen daglige trummerum passer Grethe i særlig grad sin daglige motion langs stranden og i skoven. Nogen gange er jeg med, men andre dage forsøger jeg stadig at holde gang i mit erindringskriveri og slægtsforskning, al den stund jeg nu erkender, at livet ikke varer evigt, og at jeg de sidste år har ladet mig distrahere af alle mulige andre gøremål. Nu går det derfor fremad, og jeg er kommet til 25årsalderen, og på det seneste er jeg via kusine Rikke kommet i forbindelse med en granfætter Edward (Ed) i Nevada, USA... og han har forsynet mig med oplysninger om især min bedstefars to søstre Marie Petra og Andrea der for godt 110 år siden emigrerede til Amerika i Hælene på deres storebror Jakob Nikolaj, hvorefter de har været forsvundet i glemslen frem til nu.

Mange af jer har vi været sammen med i løbet af året der er gået, og andre har vi måske vinket til, medens nogen bor så langt fra vore stier, at vi ikke er mødtes direkte. Vi tænker på jer alle og glæder os til det nye år 2019 med mange glade stunder og gensyn.

Nok engang mange julehilsener fra
Grethe og Lars Jørgen

2. juledag

Familien samlede sig som planlagt hos Oles på Skuldelev Mark anden juledag 2018, og det blev en stor succes. Katja og Jacob kom fra Samsø via Kalundborg... de havde holdt juleaften sammen med Katjas forældre. Margueritte og Peter kom med Sol fra Fyn hvor de havde holdt jul sammen med Peters forældre og nogle af hans søskende hvoraf broren Søren og hans kæreste Ida var fulgt med, de bor nemlig for tiden hos Oles i deres egen medbragte skurvogn. Endelig var Mads kommet fra København, hvor han havde holdt lille juleaften hos sin mor og hendes familie. Line og Ole havde jo været deroppe i god tid sammen med børnene Eskil og Ellen, medens Grethe og jeg var stødt til op til lille juleaften.

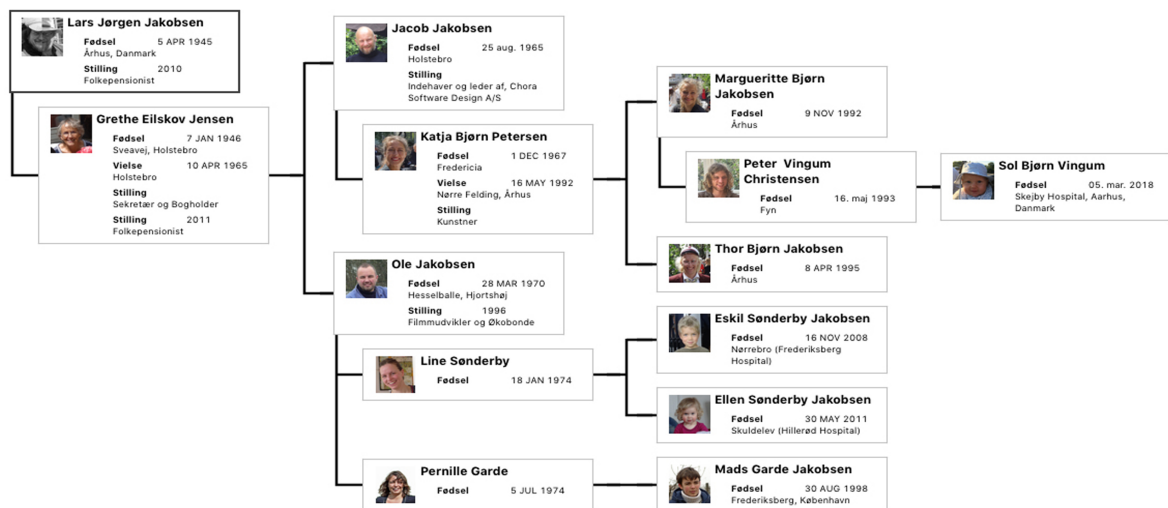
Stemningen var super god lige fra starten, og hurtigt var alle de unge ude og spille bold med børnene medens Line og flere hjælpere arbejdede på at forberede både eftermiddagskaffen og aftensmaden som var Chili sin Carne. Lige pt. var der dog ikke lige nogen der levede vegetarisk endsige vegansk, men Line havde lige en idé og den fulgte vi så, og det blev en himmelsk ret garneret med hjemmelavet is, tror jeg det var, til dessert!

Lige efter kaffen og kagen samlede vi os for at blive fotograferet... Billedet herunder blev taget af Ida, og siden har jeg så manipuleret med det ved at flytte Jacob ind foran og ved at undlade Søren der stod lidt ude til siden. På den måde kunne jeg, som jeg også tidligere har leget med tingene, konstruere det familieportræt med Grethe og jeg samt alle vore efterkommere inklusive tilløbende kærester og ægtefæller, som jeg gerne ville. Grethe synes at den slags indblanding i billedvirkeligheden er snyd, og således bør enhver lige vide, at selv med noget nær 54 års ægteskab, så har patriarkatet endnu ikke fundet indpas her hos os. Kameraet der blev anvendt var min telefon... en iPhone. Sådan bliver langt de fleste fotos taget nu om stunder.

Familien Jakobsen, december 2018

Thor, Katja, Margueritte, Lars Jørgen, Sol, Mads, Grethe, Ellen
Ole Line, Jacob, Eskil og Peter

Imellem fotoseancen og aftensmaden gik hele forsamlingen en tur ned til havnen ad et nyt dige der er bygget gennem den lokale marsk neden for bakkelandskabet hvor Line og Ole og nabofamilierne hver har et langt stykke strandeng med siv ud til fjorden. Vi kunne kigge ud til de steder man i sin tid fandt skuldelevbådene og nåede den vinterstille lysthavn der hvor der til for få år siden havde været et lille fiskerleje. Efter vi havde spyttet lidt i vandet på gik vi samme vej tilbage i skumring og mørke... det var alt sammen meget stemningsfuldt, og vi kunne på et langt stykke se Line og Oles hus med lys i alle vinduer og hvidt røg fra skorstenen.

Imellem fotoseancen og aftensmaden gik hele forsamlingen en tur ned til havnen ad et nyt dige der er bygget gennem den lokale marsk neden for bakkelandskabet hvor Line og Ole og nabofamilierne hver har et langt stykke strandeng med siv ud til fjorden. Vi kunne kigge ud til de steder man i sin tid fandt skuldelevbådene og nåede den vinterstille lysthavn der hvor der til for få år siden havde været et lille fiskerleje. Efter vi havde spyttet lidt i vandet på gik vi samme vej tilbage i skumring og mørke... det var alt sammen meget stemningsfuldt, og vi kunne på et langt stykke se Line og Oles hus med lys i alle vinduer og hvidt røg fra skorstenen.

Det blev en rigtig hyggelig aften, for første gang med fire generationer. Grethe og jeg gled langsomt ud til en side og nød det summende liv hvor de nu halvgamle voksne børn fik sig en snak medens både små og store børnebørn også fik en snak og et spil af forskellige slags alt medens yngste generation, Sol, sad og strålede midt i det hele og nød den afslappede aften, ganske vist afbrudt af de små raske måltider ved morens bryst... også da de gamle gik til ro i god tid før midnat.

Deltagerne

Thor

Når man ser på billedet kan jeg fortælle, at Thor på venstre fløj lige nu er bachelor som datalog og arbejder deltids hos sin far, samtidig med, at han også forbereder sit afsluttende studie i hvilken forbindelse han netop er vendt hjem fra et tre måneders kursus i New York på "School for Poetic Computation" med titlen "Creative coder, inventor and art lover" på visitkortet. Jo Thor har vi store forventninger til, og det har Jacob så tydeligvis også, idet Thor nu også er blevet husejer og udlejer i Høegh-Guldbergs Gade hvor han selv, øverst oppe, deler en lejlighed med tre andre unge og dertil udlejer to øvrige lejligheder i stueetage og 1. sal. Thor har haft et par forrygende dejlige kærester, men af uforklarlige årsager har han hver gang trukket sig, men nu skulle noget røre på sig, men vi gamle har stadig til gode, at blive indviet! Det måtte gerne være en af de tidligere men det er det ikke, så vi venter i spænding.

Katja

Dernæst, og stadig fra venstre mod højre, ser vi Katja. Hun er jo uddannet religionshistoriker, men arbejder i dag udelukkende som kunstner og med speciale i videoinstallationer, og hun udstiller for tiden på Viborg Kunsthall med en spændende gengivelse af et åløb og hvad der kan være af tankegods i og i forbindelse med sådan et! Museet selv indleder en længere beskrivelse med udgangspunkt i den gamle filosofi om, at man ikke kan bade i den samme flod to gange og meget mere, som jeg er helt med på. I tillæg til alle udlægninger har værket oven i givet mig en personlig oplevelse som begynder med at vandet, som man filmisk oplever passere hen under og forbi sig, som stod man på en

bro, er en film optaget af Skjern Å et sted på Boris Hede, kun nogle få kilometer vest for det sted hvor jeg selv for snart 70 år siden sad på spidsen af Kjerstejns ø midt i selv samme Å, som jo så altså ikke var helt den samme Å mere, al den stund at vandet vel er skiftet ud millionvis af gange siden, lige som der vel heller ikke er så meget som en atom tilbage af den dreng, der den gang havde siddet og kiggede dybt ned i åen efter åmanden samtidig med, at han havde ladet sine tanker fare med bud ud mod vest, hvor der lige var druknet hele tre mennesker i et af åens strømhvirvler, og hvis ånder stadig fór fortvivlede op og ned langs å-løbet hvor de af og til ramte vandet med en lyd som når en ørred slår med halen. Utroligt som den samme stemning dukkede op igen nu her på en kunstudstilling... og sandelig om der ikke ud af intet også kom flydende en havareret robåd med en åre i! Ja men kan det ikke have været de druknedes? Men så kom virkeligheden tilbage, for et stykke tid efter båden kom min svigerdatter svømmende med udslået havfruehår... og så var hun væk igen, og i stedet spejlede nogle ufoer sig i det oprørte vand.

Margueritte

Margueritte er den unge kvinde med det lille barn Sol på armen. Siden barnets fødsel den 5. marts 2018 har Margueritte først og fremmest været mor, og det klæder hende godt. Hun er simpelthen blomstret op og er blevet smukkere og stærkere med denne gode praktiske udfordring. For snart et par år siden følte hun sig hjemløs, efter en lidt omskiftelig tid, og hun søgte derfor ud på landet hvor hun flyttede ind i et kollektiv. Der mødte hun sin nu udkårne Peter. For en stund fik han hende lokket ned på jordens overflade, væk fra bibellæsning og andre flyvske grublerier. For når hun ikke er på som mor studerer hun nemlig teologi på Aarhus Universitet. Det er ikke et studievalg som hendes bedstefar har anbefalet, for han tror, som det vil være bekendt, ikke på nogen former for religion. Men han er principielt også frisindet, og på det grundlag har han naturligvis bakket op omkring kendsgerningerne, og desuden synes han også at det er vigtigt, at unge menneske følger deres egne tilskyndelser her i livet. Og hvem ved! Måske er hun mest ude i en eksistentiel søgen, og så kan det jo være, at prioriteringerne skifter til noget mere konstruktivt! Ingeniør eller lignende bliver det nok aldrig, men for min skyld var det da ikke så tosset om hun bare fortsatte med at være mor. Familien bor lige nu i Langør på Samsø hvor Marguerittes far har købt en lille bondegård mest til fru Katja, men også som familiegård hvor alle kan komme og stille en skurvogn op, og det har de to unge gjort.

Sol

Det lille barn Sol er selvfølgelig familiens aktuelle stjerne. Hun er stadig forundret i mødet med verden, men titter nysgerigt ud af flyverdragten... også trods et angreb af en begyndende lungebetændelse. Indtil videre føler hun sig bedst tilpas ved sin mors bryst, men når hun ser sig om i pauserne mellem måltiderne smiler hun til os andre, og vi glæder os meget til at lære hende nærmere at kende.

Olderne

Gamlingen bag Margueritte og Sol er undertegnede, og han er vist rigeligt beskrevet, men det kan da lige nævnes at han og fru Grethe som ses lige til højre for Sol, nu med stor fryd har suppleret deres fine titler bedstemor og bedstefar med oldemor og oldefar. Det betyder måske, at vi fremover vil indtage en lidt mere tilbagetrukket rolle i familien, men vi vil med fortsat stor glæde følge alt det levede liv blandt vore efterkommere.

Mads

Bagerst, midt for, ser vi familiens fyrtårn Mads og familiens første indfødte københavner. Han er midt i livets sædvanlig mest omtumlede periode hvor han er midt mellem endt skolegang og påbegyndt erhvervsuddannelse, og lige nu er han i fuld firspring for at samle point sammen, i det han håber at kunne ramme psykologiuddannelsen en dag. Han har været biografkontrollør, piccolo, ungdomsrådgiver, McDonald's tjener og it ekspert i en psykiatrifond... vi tror meget på ham. Og midt i det hele har han nappet et halvt år på psyko-højskole. Også han har haft et par søde kærester og lige nu heder hun Maria fra Fåborg, og hvem ved! Hun er i hvert fald rigtig sød. Indtil videre bor han stadig hjemme hos sin far og sin "onde" stedmor, Ole og Line på Nørrebro.

Ellen

Foran oldemor har vi Ellen siddende på sin cykel. Hun er familiens rivejern, hun vil gerne skabe orden i kaos... eller er det omvendt! Hun er utrolig talentfuld til at lege og får lynhurtigt oprettet nogle tableauer af hvad som helst, og i hvert fald af duplofigurer, som hun får til at leve de mest fantastiske liv. Hun ligner den fødte organisator og så ser hun drøngodt ud, og allerede nu midt i 1. klasse læser hun flydende højt af sine skolebøger.

Ole

Gårdejeren på Skuldelev Mark er økobonden og savværksejeren Ole. Med sine bare næver og effekter fra sit maskinmuseum har han fået stablet det sorte hus op, som danner baggrund for hele billedet. Og tak, han er også god til at finde et stykke værktøj og et job til enhver der kommer forbi byggepladsen. Lige op til denne jul havde han netop fået husets køkken op at stå. Med ild i pejsen og 6 meter til loftet var der skaffet både hjertelum og højde nok til et passende juletræ i denne første jul i huset, hvor også hans gamle forældre legede med. Ud over at være pioner i selvbyggeri har Ole også sin egen lille filmproducerbiks med fotografering og klipning som specialer, og er man heldig kan man måske få øje på hans navn i rulleteksterne, fortrinsvist hos TV2.

Line

Kvinden bag Ole er Line. Hun sprang in i billedet da hun hørte om Oles bondegårdsplaner... sådan en mand havde hun drømt om længe, og der stod han så bare og ventede! Fedt, for hun er vild med planter og at grave huller i jorden, og så er hun antropolog med særligt flair for at komme ind på livet af de lokale derude på Marken. Hun kom alene, men nu har hun også sønnen Eskil og datteren Ellen, og de kræver sin "mand" for at blive holdt nede, og det kan Line gøre, næsten lige så godt som hun også holder dem oppe og i balance. Ind i mellem følger hun sin fædrende families traditioner, hvor man har været gartnere så langt slægtsforskningen rækker tilbage, og hvor hun så nu fortsætter indsatsen med oprettelse og drift af byhaver inde på Nørrebro og omegn.

Jacob

Manden med de blå sko og det flotte hipster skæg er Oles storebror Jacob, og han er på i denne omgang også på inspirationstur til Skuldelev Mark, for han er også på vej ind på markedet som økobonde. I samarbejde med svigersønnen Peter er der således store planer om eksperimentel, økologisk og permakulturel landbrug på de 20 hektar jord ovre ved Langør. Det er ellers ikke fordi Jacob og Katja mangler plads, at de nu pusler med Samsø, for de bor til daglig i deres store hus med have i Høegh-Guldbergs Gade et par hundrede meter neden for Thors adresse, men gården er en gammel drøm der er gået i

opfyldelse efter et hel livs hyppige besøg med sejlbåden Caprice i Langør. En anden en synes jo ellers nok, at der kan være bøvl nok med et stort hus og alt det andet! Men Jacob har været dygtig... allerede som studerende startede han egen datalogivirksomhed sammen med en gammel spejderkammerat, og nu 30 år senere har han alene og sammen med nye partnere udviklet noget helt specielt it-kommunikationsudstyr hvis potentiale er så kostbar at kontoret med computere og andet udstyr samt de 10-15 ansatte, nu er opdelt i forskellige beskyttede zoner som beskyttelse mod industrispionage. Ja selv den gamle far vover sig ikke uden videre nærmere end dørmåttten. Ja og set i det lys er det måske ikke så tosset at have et oversøisk fristed hvor alle kan færdes frit!

Eskil

Det flotteste hår i familien tilhører Eskil som sidder på skuldrene af Peter. Eskil er ti år og i den alder hvor mange drenge øger selvstændigheden med syvmileskridt. Den tilhørende frihedskamp er da også i fuld gang med kamp om fri adgang til køleskab, computerspil og iPad. Siden Eskil overhovedet kunne holde balancen i en flyverdragt har han huseret omkring på gården og i skurvognene på stedet og tegnet på alle vægge eller modelleret med al løsøre og lavet flotte skulpturer og bygget huler i jorden og oppe i træerne... han er meget talentfuld, og hvis jeg skulle drømme om at der kunne komme en ny arkitekt i familien, så må det blive Eskil.

Peter

Sidste mand på fløjen, Peter, er lige blevet bachelor i agrobiologi på Aarhus Universitet og han står klar til at fejre det med, at klemme noget der ligner et halvt års barsel ind før han antageligt kaster sig over at blive kandidat i løbet af de næste par år igen. Han tumler meget med minimering af ressourceforbrug og nye økorelaterede dyrkningsprincipper... det lyder rigtig spændende for en gammel hippie der selv i sin ungdom strejfede tanken om at blive biodynamisk økobonde. Egentlig var det planen at den unge familie skulle lege med Jacobs nyindkøbte bondegård men den ide lader til at være droppet, angiveligt fordi det, mod forventning, er for vanskeligt at få til at gå op i en højere enhed med begge de unge forældres universitetsplaner, så vi andre klapper hesten og ser tiden an med spænding.

Efterskrift

Nu er der gået nogle måneder og det er Sols etårs fødselsdag, vi har ikke hørt noget i den anledning og har sendt en lykønskning til moren, for vi ved godt at alt ikke er som man kunne ønske. Den unge familie er rekordhurtigt inde i en tilsyneladende afsluttende krise med separation og involvering af både psykologer og advokater... det er alt sammen meget trist.

Egentlig kender jeg/vi to gamle ikke helt årsagen, kun at Margueritte mere eller mindre er chokeret over livet som gift kvinde, hvor der jo skal både gives og tages. Hun har således rå og brutalt opsagt ægteskabet, efter at det er lykket hende, med forældrenes hjælp, at finde en lejlighed til sig selv og Sol. Indtil nu har den lille familie på tre ellers boet sammen i lejligheden på første sal hos forældrene Jacob og Katja i Høegh Guldbergsgade... hvordan de så ellers har fået det hele til at fungere ved jeg ikke Kun undtagelsesvist har de boet som planlagt på Samsø.

For en gammel mand der selv har gjort sig sine erfaringer med en enlig mor og de usikre vilkår der følger med sådan en status, er det en meget sørgelig historie for den lille Sol, som nu næsten uundgåeligt vil få et omtumlet liv i sine første meget vigtige år. Ikke fordi jeg tvivler på at Margueritte med støtte fra sine forældre vil tage sig godt af barnet... selvfølgelig vil de det, men det er jo altså ikke alt der kan måles i kilo! Som jeg ser det, vil en fuldblundet tryghed bedst kunnet opbygges i en uspolet harmonisk familie, hvad jeg umiddelbart ikke ser nogen grund til at de ikke skulle kunne have forventet at opnå!

Min oplevelse af Peter er i øvrigt, at han er en energisk og initiativrig ung mand med en god og sympatisk udstråling... ja faktisk har jeg set ham som det perfekte match til Margueritte. Hun har altid været en stærk og målrettede pige om end hun de sidste par år har virket lidt rådvild og usikker på sig selv i forhold til studie og et selvstændigt liv... problemer som jeg tænkte nu var borte som dug for solen! Men der har jeg altså taget fejl... måske har det allerede været opstarten og forberedelserne til det store bryllup der har taget pippet fra hende, og måske har samlivet med Peter allerede i det forløb lidt skadet! Eller måske har modellen med to og tre generationer under samme tag i samme tid været en for stor udfordring... det kan godt have stået i vejen for en forløsende udvikling mellem de to!

Peter er, så vidt jeg ved flyttet tilbage til kollektivet hvor de mødte hinanden. Længe skulle han ifølge forlydender have kæmpet imod en separation og skilsmisse, men mere eller mindre desillusioneret bøjet sig for kendsgerningerne. Margueritte og hendes mor er kvindemagt så det batter og han har helt sikkert ikke haft en chance. Af samme grund kan jeg derfor heller ikke undgå at have stor sympati og medfølelse for Peter der, sagesløs eller ej, er havnet i denne situation med totalt skuffede forventninger til en lys fremtid med kone og barn og bondegård og det hele... klask nu ligger det hele bare og flyder.

Margueritte er stålsat, men jeg tænker eller håber at hun kommer på andre tanker når hun opdager realiteterne bag sin beslutning. Selv blev jeg uden varsel forladt af hendes bedstemor da vi dog endnu kun var kærester... det var som at få en mukkert i panden og jeg var totalt ude af funktion i et par uger, hvor jeg kun lige passede mit arbejde som en anden zombie. Efter et halvt år og megen tumult mødte jeg hende igen på gaden, og alt hvad der havde skilt os var som forduftet i samme øjeblik, og den gamle "ubrydelige" tiltrækning hos os begge sprang ud i en større brand. Brændende kærlighed.

Hvorfor skulle noget lignende ikke kunne ske igen her? Og så er der jo også i mine øjne stadig et stort hensyn at tage til den lille Sol, og også i det tilfælde har jeg, som allerede antydnet, mine personlige erfaringer med at vokse op uden en far! Og det kan jeg ikke anbefale, om end skilsmisser i dag er meget mere almindeligt end i min tid. I modsætning til mit tilfælde har Sol dog heldigvis også stadig en far, og nu krydser jeg fingrene for at de får sig forhandlet frem til en mindelig orden omkring deres fælles forældremyndighed.

Selvfølgelig kan man ikke regne det for givet, at en skilsmisse ender i en katastrofe, men jeg havde nu gerne set en større indsats for at undgå den. Hvorvidt Margueritte handler overilet har jeg heller ingen forudsætninger for at vide og det hænder jo, at en af parterne blandt folk der har elsket hinanden ikke kan udholde tanken om at fortsætte bare det mindste. Ja, og er det sådan fat er det jo heller ikke holdbart at tvinge hverken sig selv eller andre videre... men man har jo altid muligheden for at opføre sig fair mod hinan-

den og det har jeg anbefalet over for Margueritte... men her må jeg nok sande, at der ikke er nogen der gider høre på en gammel mand i den slags sager! Og da slet ikke når han har været gift med den samme i 54 år om end det også er opnået under skrig og skrål med blod, sved og tårer... men altså også masser af kærlighed.

1 år og 5 dage

Det er nu 5 dage siden Grethe og jeg var til fødselsdag og indvielse af Marguerittes og Sols nye lejlighed i Tunøgade. Lejligheden er en treværelses beliggende i stueetagen, og der er fri udsigt ned ad Norsgade fra de to stuer en suite, hvor Margueritte har indrettet sig med arbejds- og soveværelse. Man kommer ind i lejligheden fra husets port, og efter et lille vindfang kommer man ind i det største rum hvor der er lege- og spiserum inklusive anbringelse af min oldefars gamle chaiselong, hvad der varmer at se... jeg er nemlig vild med at tingene har en historie alternativt til IKEAs samlemanualer, og sandelig om ikke Grethe havde taget et billede med af en af vore egne gamle stole som indflyttergave, så mor og datter nemt kan indrette sig en "mindestue"... hvad der næppe vil falde dem ind lige med det første. På hver sin side af spise- legestuen har vi arbejdsværelset ud til gadesiden og køkkenet med badeværelse ud til gården. Alt i alt en rigtig god lejlighed med god plads og højt til loftet.

Kun manglede i mine øjne, at faren Peter også havde været der, men ok. jeg vil ikke gøre mig klog på andres vegne... tæt på en tredjedel af befolkningen leve efterhånden som singler, og selvom far, mor og børn stadig er det mest almindelige, så oplever ca. halvdelen af alle børn før eller siden at leve sammen med en enlig forælder. Men disse kendsgerninger har alligevel ikke sikret mig min nattesøvn... på alle tre involveredes vegne har jeg mange gange ligget vågen og bekymret mig! Havde Peter været en bandit havde det vel været nemmere, men mig bekendt har han ikke gjort noget forkert, og hvordan kan Margueritte så nænne at holde ham ude af familien på så brutal vis? De har jo da for mindre end et år siden stået at love hinanden troskab til døden ville skille dem ad!

På et tidspunkt, medens alt var lyst og godt, blev jeg FaceBook-ven med Peter, og det har nu fået den effekt, at jeg kan følge ham en lille smule den vej omkring. Det glæder mig derfor at se, at han ikke sidder på hænderne, endsige ligger og gemmer sig i græmelse under dynen ude i landkollektivet! I hvert fald har han lige nu og her kastet sig ud i et højskolelignende projekt ved navn "De Levende", hvor han i går deltog i nedrivningen af nogle kulisser eller hvad det var på Aarhus Teater mod, at de kunne få materialerne til opførelse af en by-have i en boble på havnen. Det ligner en god og progressiv aktivitet og skaber optimisme hos mig, også for hans fremtidige rolle som far for mit oldebarn, der som alle børn fortjener en god far, og det tror jeg på, at Peter er og altid vil være... og så er det altså bare også rigtig godt, at han ikke blot lever, men også at han er levende... med gode venner og spændende arbejde, hvad det så end består i.

Måske har jeg i særlig grad bekymret mig for Peter, men det er jo fordi, at ham er jeg og Grethe jo ikke i position til at skulle støtte! Det er jeg jo mere i forhold til Margueritte, og derfor kan hun jo sagtens være glad... måske når man også lige tæller hendes bror, forældre og morforældre med flere med. Nu trækker jeg i hvert fald en streg i sandet og håber på at det hele vil blive godt for alle.

Sols morfar Jacob, mor Margueritte, oldeforældre Grethe og Jørgen og så hende selv med glade røde kinder i tiptiptipoldefar Krestens gamle chaiselong.

Chaiselongen har nu følgende "kongerække" Kresten Nielsen, Sine Nielsen, Krista Jakobsen, Lars Jørgen Jakobsen, Jacob Jakobsen, Margueritte Bjørn Jakobsen og Sol Bjørn Vingum.

30. november 2019

(mail til Katja som ikke blev sendt, da der kom en invitation til hendes fødselsdag... før mailen blev afsendt)

Kære Katja

Hjertelig tillykke med fødselsdagen ønskes du her fra os i Risskov.

Vi regner med, at du er på Samsø, og vi synes det er glædeligt at I har overgivet jer til det herlige fristed Frederiksdal... omvendt er vi dog også kede af, at det tærer på de lidt større familietræf, som de var i "gamle dage" i Sølyst, hvor der også plejede at være plads til os to gamle. Ikke mindst nu hvor der er et helt nyt familiemedlem Sol, som vi knap lærer at kende, mangler vi nogle gode anledninger til at se hende.

Selv har vi prøvet at kontakte både Margueritte og Jacob om et lille træf på et eller andet tidspunkt, og der er også god respons... men initiativerne løber ligesom ud i sandet. Måske også fordi vi hver dag er vildt optaget af andre ting, og så får man jo ikke altid fulgt op på de gode hensigter.

Derfor vil vi nu straks forsøge at være på forkant og forberede dig/jer på at I kan vente en invitation til Grethes fødselsdag tirsdag d. 7 januar, men måske ses vi inden da!

Kærlig hilsen fra

Grethe og Jørgen

Mine søskende

substitutter er mine fætterkusiner på mødrene side

Kristian Edward Jensen *1938

Søren Erik Jensen *1938

Ole Jensen *1942

Zita Dalsgaard Pedersen gift Svendsen *1944

Lars Jørgen Jakobsen *1945

Gerda Dalsgaard Pedersen gift Arvedsen *1949

Anette Rhiger Jakobsen gift Hansen *1951

Margrethe Rhiger Jakobsen gift Andersen *1955

Steffen Peter Jakobsen *1955

Rikke Simon *1958

Inge Jakobsen gift Grønlund *1959

Søren Erik Jakobsen *1967

Grethes søskende

Fem søskende

Svend Aage og Lis

Janus og Ritta

Sonja og Holger

Min svoger Holger har i de seneste år opført sig mere og mere underligt. Først blev han meget glemsom... oftere og oftere kunne han ikke finde sine bilnøgler, og så kom den dag, da han heller ikke kunne finde bilen! Det lo vi lidt af, men vi var også bekymrede for som om glemsomheden ikke var nok, så begyndte førligheden også at svigte Holger, og da begyndte han også at have problemer med at komme ind i bilen... og ud igen! Holger havde demens og det prægede snart alt hvad han havde med at gøre, og han fik konflikter med sine sønner, som nu var ledere af den fabrik med over hundrede medarbejdere, som han havde brugt sit liv til at stable på benene. Han forstod ikke, at han ikke kunne gøre noget mere... end ikke da han heller ikke kunne gå selv mere. Men da kunne han så ikke forstyrre arbejdets gang mere. Nu kunne han kun forstyrre fru Sonja, som fik større og større problemer med at hjælpe Holger i hverdagen... indtil Holger også skulle have ble på, for det kunne hun ikke magte. Ja hun kunne faktisk ikke magte noget som helst mere, for der for omkring hende i døgn drift en strøm af hjælpere fra kommunen og hvor de ellers kom fra. Holger blev bare dårligere og dårligere og Sonja blev udmattet og udslukt, og så kom Holger på plejehjem. Men lige lidt hjalp det... efter en tid kunne Holger ikke tale mere. Sproget forsvandt ud af ham sammen med kiloene. Holger blev stum med brummelyd og sad i sine vågne timer sammensunken i en kørestol.

Men hvad var det så der skete med Sonja! Nu skulle hun jo til at slappe lidt af for det store pres hun havde oplevet. Men Sonja kunne ikke slappe af, for hun ville gerne besøge Holger hver dag... og hver dag fik hun nærmest et chok ved synet af Holgers elendige tilstand. Hun holdt op med at spise... hun kunne ikke få maden ned for kvalme, og så gik hun til læge. Lægen kendte familiens situation og gav Sonja lykkepiller, for selvfølgelig måtte hun da have en depression.

Kort tid efter kunne Sonja ikke bruge den ene arm, den hang bare og daskede ned langs kroppen... hov! Nu vendte alles blikke mod Sonja, for hvad var det dog der skete? Jo Sonja var faktisk selv syg, det var derfor hun ikke også kunne magte Holgers sygdom. Sonja blev undersøgt... nu endelig efter alle kunstens regler, og hun havde haft en lille hjerneblødning. Den som havde lammet armen, og nu havde hun fået vendt op og ned på sit immunsystem, som pludselig havde vendt sine styrker mod hende selv, og det havde allerede nedbrudt såvel hendes nyrer som hendes lunger, og i bækkenet myldrede der med kræftceller! Lægerne gav dog ikke op, de prøvede så i den bedste mening at pille

ved hende, men kom så til at snitte lidt forkert... Sonja døde. Stor opstandelse og genoplivningsforsøg med flere brækkede ribben på den alt for udmarvede og ødelagte krop, men hun stod ikke til at redde... troede man! Men ak, efter nogle minutter sitrede et øje... Sonja var vendt tilbage svagere end nogen sinde, men stærk nok til at leve endnu en måneds tid fyldt med slanger i massevis for at forsyne og servicere hvad der måtte være tilbage af kropsfunktioner. Kun hjernen var nu i brugbar funktion, og hun hviskede "Jeg tror ikke jeg slipper levende fra det her". Så blev hun flyttet i aflastning på et plejehjem hvorfra hun tog turen til hospitalet hver anden dag for at komme i dialyse, og så var det, at hun hviskede stop "Jeg ønsker ikke mere behandling".

I går, torsdag den 19 juli 2018 var vi alle til Sonjas bisættelse. Mange af hendes venner, alle hendes søskende med mænd og koner, flere nevøer og niecer samt hendes egne to sønner med svigerdøtre og børnebørn... og Holger. Alle græd.

Grethe og Jørgen

Christian Aage og Sussanne

Efterskrift

Denne historie handler om et tabubelagt og mørkelagt emne, som Grethe aldrig har villet tale om. Men ved tilfældighedernes spil har jeg alligevel hørt lidt hist og her, og da jeg i de seneste år har arbejdet en

del med at samle materiale til en slægtshistorie for både min egen og Grethes slægt kan jeg ikke dy mig for at efterlade en lille beretning om Grethes tabuemne, som nu kan synes ganske harmløs.

Noget af det første jeg hørte om Grethe ude i byen på mit arbejde var, at hendes familie havde boet omme i husvildebarakkerne i Vasen. Det var en af svendene, Sigurd, der kendte lidt til familien Jensen, fordi han som dem stammede ude fra Bækmarksbrokanten, hvor denne bosættelse havde vakt opsigt blandt de der kendte familien. Det var nok enden på familiens svanesang der blev sunget til ende tænkte de!

Grethes far Kristian Aage havde været proprietærsøn i Møborg på gården Amstrup, som farfaren Andreas Jensen havde erhvervet efter at være gået ned med et stort gods i Østjylland på Horsenskanten. Andreas Jensen var kommet velhavende hjem til Danmark lige efter første verdenskrig efter nogle år som teglværksdirektør i Pommern. Han var en driftig mand og havde også efter hjemkomsten til Danmark formået at arbejde sig videre op, først med en større såkaldt hovgård ved Odder og derefter med det omtalte gods. Her gik det imidlertid galt under 30ernes verdensøkonomiske krise med noget nær en fallit. Dog var det lykket ham at rede en del af formuen og rykke langt mod vest for at erhverve den mere beskedne proprietærgård i Møborg.

Her blev den 32årige søn Kristian Aage driftsbestyrer, og på et tidspunkt forelskede han sig i en af de unge piger Kathrine, der var ansat på gården, og hun i ham. De dannede familie og fik snart tre børn, Svend Aage, Janus og Sonja. De levede formentlig et godt liv på gården og Sigurd vidste ikke præcist hvad der var gået galt. Men det var vist noget med en leg med tændstikker og en ildebrænd, hvor forsikringen ikke ville dække tabet, som var større end hvad familien selv kunne klare. Under alle omstændigheder var såvel de gamle som det unge par og deres tre børn pludselig rykket til Holstebro hvor de var flyttet ind i et lille hus på Sveavej, der hvor Grethe i januar 1946 blev født som det fjerde barn.

Det sidste om Sveavej vidste Sigurd ikke noget om, men det er siden kommet frem sådan drypvis, ligesom det heller ikke har været en hemmelighed, at faren Kristian Aage senere havde fået et job som automobilsælger hos Ford lige i nærheden. Om det var før eller siden farfaren Andreas Jensens død i 1951 vides ikke, og der er heller ikke fortalt meget om hvad der ellers skete omkring den gamles død, men via min slægtsforskning og Grethes afdøde fætter Erik Holst kom det frem, at der efter Andreas død har fundet en eller anden form for bodeling sted med Kristian Aages fire øvrige søskende, samt at deres mor, enken Ellen Marie, i forlængelse heraf var flyttet til Brøndby på Sjælland et sted i nærheden af en af døtrene. Hvordan bodelingen er forløbet er mig ukendt, men det er klart at det også er herefter at Kristian Aage og Kathrine flytter ind i et af træhusene i Vasen, så på en eller anden måde kan han ikke have fået meget arv ud af bodelingen. Muligvis har han tidligere fået forskudsarv, eller også har han haft en gæld til boet... og i den sammenhæng kunne det have noget med den omtalte brand at gøre, men det ved jeg ikke. Kun kan jeg slutte, at han ikke ejede noget der var værd at snakke om og end ikke kunne blive i forældrenes hus, som vel er solgt i forbindelse med bodelingen.

Det var altså en familie der økonomisk var klædt af til skindet der begyndte et nyt liv i Vasen... og så sker der det værste af alt. Kristian Aage dør af en hjerneblødning juleaf-

ten 1954 og efterlader Kathrine med de fire børn og, hvad hun endnu ikke vidste, en lillebror på vej. Den dreng blev opkaldt efter sin far.

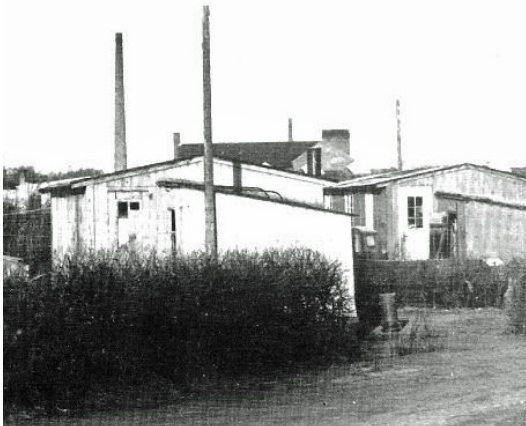
Det ville sige, at Kathrine nu stod som 35årig enke og eneforsørget af fem børn fra 0 til 17 år gamle og bosiddende i en af den tids ringest agtede boliger, kun en tand bedre end fortidens fattiggårde. Hendes kamp kender jeg ikke konkret, ud over at den blev så hård som enhver kan tænke sig til. De to drenge var begge i lære henholdsvis som maskinarbejder og handel ligesom den ældste pige netop var påbegyndt en butikslærlingeplads. og de boede alle stadig hjemme, og kunne derfor træde til med at få den nye hverdag til at fungere, og i særlig grad bidrage til at støtte den yngste søster, Grethe på 7 år, der netop var begyndt i første klasse i skolen.

Som lærlinge var de tre ældste dog ikke i stand til at hjælpe, eftersom lærlingelønninger dengang kun var at sammenligne med lømmepenge således, at en læreplads forudsatte at lærlingen kunne bo og spise hjemme. Derfor måtte Kathrine straks efter begravelsen af manden søge arbejde, hvor hun i første omgang måtte tage til takke med nogle rengøringsjob, indtil hun sikrede sig et job som kantineleder dels på et slagteri og på sygehuset indtil hun meget senere blev kantinebestyrer hos Holstebro Kommune.

I den første tilspidsede situation er Kathrine og børnene som en selvfølge blevet støttet af sin familie... hendes mor og fire brødre, og hen ad vejen eksempelvis omkring fødslen af den nye Christian Aage eller "Chris", trådte også et par af nabokonerne fru Andersen og fru Dyrmosé til med støtte. Der har også været kontakt med den afdøde ægtefælles søskende i de første år, hvorfra der nok kom moralsk støtte, men efter hvad jeg har fornemmet har der ikke været tale om hverken praktisk eller økonomisk hjælp.

Kathrine var en fantastisk dygtig kvinde, og hun formåede med de få midler hun rådede over, at komme mere end helskinnet igennem sit livs krise, og vigtigst af alt var nok, at hun sammen med andre familier i Vasen fik sig tilkæmpet en ny almen bolig i form af et halvt dobbelthus på Skovgårdsvej, en sidevej lidt længere ude af Herningvej. Der blev børnene til de flyttede hjemme fra og der blev Kathrine boende resten af livet. Ja og så var det også der familien boede, da Grethe og jeg traf hinanden den 19. januar 1963.

Efter eller i slutningen af børnenes tid erhvervede Kathrine sig et lille pragtfuld sommerhus i Toftum Bjerge hvor vi alle er mødtes livet igennem til frokoster og badeture. Det eneste det kneb med for os, var at klemme os ind på grunden med vore Folkevogne, Volvoer og Mercedeser. Det var i øvrigt i samme periode Kathrine kastede sig over sin store passion, at kniple! Hun var i forvejen usædvanlig dygtig til at sy og brodere, så man i dag, når man ser på hendes værker, må forundres over hvordan hun dog har kunnet præstere broderier så fine duge, servietter og andet, ja som de rene kunstværker. Det kunne hun og nu kom der kniplinger af tilsvarende høje kvaliteter oven i.

Min Mors Familie

Søges fremstillet særskilt... men her kunne indsættes noget der ligner et resume!

Resume

den tyske registrerede

den danske glemte

En flig af røddernes og livets forunderlige veje.

Efter opfordring fra min morbror, Henry Wendel Jakobsen, er det nu et par år siden jeg blev medlem af Kartoffeltyskerforeningen. Det var på den tid jeg blev tres år og måske derfor var moden til at kigge lidt i bakspejlet efter hvad der egentlig lige var blevet af det her liv! Hvem er jeg...? Hvad har jeg haft gang i...? Og hvor kommer jeg fra etc.?

Specielt i forhold til det sidste var det oplagt at søge de dybere rødder netop blandt kartoffeltyskere, da det er her mine kendte aner rækker længst tilbage. Således har jeg kun kendskab til 4 ud af 128 tip⁴oldeforældre og de var alle blandt de tyske pionerer som indvandrede til Danmark i 1759. Det var Johan Georg Breuner (1714-1791) og Anna Rosina Löffler (1722-1768) samt Johan Peter Dürr (1709-1778) og Apolonia Schmuck Kriegbaum (1716-1787). Blandt sine medbragte børn talte de mine tip³oldeforældre Johan Jacob Breuner og Anna Cathrine Dürr - på dengang henholdsvis 7 og 4 år.

Om Johan Jacob Breuner ved man kort fortalt, at han som syttenårig overtog en af kolonigårdene i Havredal, for dog kun få år senere at grundlægge Trehuse sammen med en bror og en svoger, før han som 23årig giftede sig med Anna Kathrine med hvem han fik 11 børn. Han giftede sig anden gang som 80årig og levede til han blev 86 år. Tænk sig hvis han, og de andre, havde skrevet deres livshistorier! Dem ville jeg gerne have læst. Måske kunne de knap skrive, det ved jeg ikke, men der var næppe tradition for, dengang som nu, at almuens medlemmer skrev erindringer. Der var vigtigere gøremål at tage sig

til. Ikke desto mindre har tanken herom vakt min egen interesse for at skrive om mig selv og mine. Måske vil dette kunne glæde et tip^xoldebarn eller flere engang i år 2259...! Og når nu kartoffeltyskerforeningen oven i købet opfordrer til at skrive om det, ”at være barn af kartoffeltyskere”, ja så er det blevet startskuddet for mig til at komme i gang med de første stikord.

Min barndom har ikke været præget af slægtskabet med kartoffeltyskere. I det mindste anede jeg ikke noget om dette før engang i atten/nittenårsalderen hvor jeg opsnappede noget snak i familien om en gammel arvesag tilbage i trediverne. Min bedstefar (morfar) Søren Erik Jakobsen og et antal af hans slægtninge var dengang uventet kommet i søgelyset som potentielle arvinger til verdens rigeste dame, som var død barnløs i New York, efterladende sig en formue på over et hundrede millioner dollars. Søren var husmand med syv børn og 11 tønder land i Dalsgård ved Kjellerup, så pengene ville falde på et tørt sted. Blot rygtet om arven havde da også straks udløst en kredit i foderstofhandlen i Kjellerup, som ellers var ret så karrig med den slags, men ak ak ak... pengene endte, rimeligt nok, med at gå til velgørende formål i henhold til et testamente.

Altså stor ståhej for ingen ting. Sådan da... for noget kom der da ud af alle anstrengelserne. Det var nemlig sådan, at for overhovedet at komme i betragtning til arven, så var der blevet gennemført en så omfattende slægtsforskning, at de opklarede slægtsspor, der for mit vedkommende er de eneste kendte linjer som rækker længere tilbage end niveauet med tipoldeforældre. De dybeste spor er til en tip⁹oldefar Jacob Kriegbaum født i 1569 i Hohenstein, Reichenbach, Tyskland og måske nok så interessant i arvesagens sammenhæng, til en af mine tip⁵oldefædre Georg Wendel von Echtzel født 1678 i Odenwald grevskabet Erpach, Tyskland. Han står nemlig optegnet som far til min nævnte tip⁴oldefar Johan Georg Breuner og til dennes storebror Johan Sebastian Wendel, som er oldefar til den afdøde dame i New York som i øvrigt hed Ella Echtzel Wendel

I min navneforskning har det her undret mig, at de to brødre Johan Georg og Johan Sebastian har to forskellige efternavne Breuner og Wendel...! Imidlertid har forskellige kilder angivet, at den gamle von Echtzel også har kaldt sig Johan Gallus Breuner. Begge navne er da også bragt med til Danmark, men navnet Wendel er dog tilsyneladende kun anvendt officielt én gang, som mellemnavn for Johan Jacob Breuner's ottende barn, min tipoldefar Johan Wendel Breuner. Han giftede sig med en dansk pige Anna Rasmussen og deres ni børn blev alle givet efternavnet Johansen, altså med et ”sen” føjet til farens fornavn, som det var dansk skik dengang. En af disse ni børn hed Jacob Johansen og han fik igen en søn Andreas Jacobsen som blev far til min bedstefar Søren Erik Jakobsen.

Snart rykkede vi dog teltpælene op igen, min mor søgte nye udfordringer og genoptog en karriere inden for hotel og restaurationsbranchen. Det var nok rigtig godt for hende, men jeg savnede Kjerstejn og det sociale samvær i Silstrup, men lærte så til gengæld både Løkken, Lemvig og Struer at kende. Min mor giftede sig med hoteldirektøren Waldemar Jørgensen på Hotel Struer. Han var en flink og meget driftig mand, og sammen forpagtede de Kongenshus Hotel (1956 – 1968). Her fik min mor sin guldalder, hvor hun blandt andet lavede jagtmiddag til Kong Frederik IX og lånte sig selv ud som kokekone til Jeppe Åkjær's 100års fødselsdagsfest på Jenle.

På Kongenshus var museet for hedens opdyrkere netop blevet indviet, og her fik jeg min første rigtige berøring med hedehistoriens vingesus ved at studere de mange tavler om bøndernes hårde slid, som meget mindede mig om min bedstefars liv i Dalsgård. Jeg hørte også lidt om kartoffeltyskere, og at mange folk i Grønhøj og Frederiks stammede fra disse særligt hårdføre folk, men det faldt mig endnu ikke ind, at jeg faktisk selv tilhørte denne specielle menneskerace. Imidlertid viste det sig jo senere, som nævnt, at jeg havde den her tiptipoldefar, Johan Wendel, som var kartoffeltysker. Det er først nu, mange år senere, at jeg har fundet ud af, at han faktisk også hed Breuner, og at han desuden var direkte i slægt med kartoffeltyskernavne som Löffler, Dür og Kriegbaum, som ud over at være med i Trehuse ved Havredal også var med omkring dannelsen af nybyggerenklaven Resenfelde ved Grønhøj, kun et stenkast fra den runde plads nederst i Kongenshus Mindepark.

Helt intetanende om forfædrenes fodspor i dette terræn gik jeg således her 200 år senere og satte kartofler bag Kongenshus i omtrent den samme jord! At der kun kom nogle skurvede resultater ud af mine bestræbelser må jeg leve med, men denne indsats foregik på et tidspunkt hvor jeg var styret af helt andre interesser. I sommeren 1959 kom jeg således en hel del til Frederiks, dels havde mejeribestyreren to flotte tvillingdøtre som nok var en lang cykeltur værd, og dels var der stablet et kæmpe teltbal på benene på pladsen lige ved siden af mejeriet, præcist der hvor plejehjemmet siden er bygget, og der hvor kartoffeltyskerforeningen nu om dage holder sine møder. Det var et bal som varede flere dage, og uden dog at lave yderligere ulykker optrådte jeg her som balløve i det meste af en uge. Det vækker da nogle minder nu 50 år senere - for det var jo, som den kvikke læser måske har regnet ud, kartoffeltyskernes 200års jubilæum jeg således uforvarende fejrede med brask og bram.

...jeg egner mig ikke til at holde ferie eller til at holde fri i større stil – det stresser mig meningsløs leg keder mig, også selvom det er med mine børn og børnebørn

Bodil og Georg

Bodils helt store projekt blev hendes datter og min kusine Rikke.

Skråt over for det sted hvor boligbebyggelsen Høje Gladsaxe blev opført cirka femten år senere

Ballerup

Erik og Ellen

...blev den sidste arbejder...

Gerda

Krista, min mor

Krista og Valdemar

...noget om dengang hun faldt gennem loftet på Visby Kro

...om min mors stolthed og forhold til skranker og beskeden til bankerne om at komme til hende

... noget om dengang hun ville købe restaurant Malo hvis de ikke behandlede Ole ordentlig

Min mor blev enke i 1968 og drog til Sønderjylland, hvor hun købte en nedlagt kro i landsbyen Visby. Den fik hun banket op som egnens bedste spisested for større selskaber og andet godtfolk. Da hun nærmede sig de tres år solgte hun kroen til oprettelse af en kvindehøjskole. Min mor havde et skarpt syn på verden, og da hun i en TV avis blev spurgt om, hvordan det havde været som selvstændig enlig kvinde at sælge til et helt kollektiv af unge stærke kvinder svarede hun, at det såmænd havde været helt almindeligt - så længe man havde talt om de praktiske forhold, da varetog kvinderne selv forhandlingerne, men da papirerne skulle underskrives, sendte de deres mandlige advokat på bannen. Hun døde nogle år senere i Løgumkloster 67 år gammel.

For mit eget vedkommende har livet gået sin slagne gang, først med uddannelse som murersvend og giftermål i Holstebro og derefter uddannelse som bygningskonstruktør og arkitekt i min fødeby Århus, hvor jeg nu bor nogle få hundrede meter fra det hus i Risskov, hvor jeg blev passet som to treårig. Ind imellem selvstændig virksomhed er der også blevet tid til nogle spændende jobs rundt omkring i verden, med et særlig langt engagement i kartoflens oprindelsesland Bolivia. Så, om man vil, kan man godt sige at kartofflen har optrådt som en rød tråd i mit liv såvel som i slægtens. Dette slutter så nok også her, mine to sønner er moderne mænd med højteknologiske uddannelser og jobs, og mine tre (snart fire) børnebørn har knap set en kartoffelmark! Det har de dog alligevel og hvem ved, måske gemmer der sig en kartoffelavler mellem dem!

Snak med Georg Hvorfor ikke ingeniør?

Jeppe Åkjærs 100årsdag

Henry og Anna

...blev den sidste bonde...

Anna og Martin

bødkerens blad "Hus og Hjem"

Martin døde juli 1957

Storesøster Annas bryllup i 1944 med opstilling i haven i Dalsgaard.

Krista står bag bruden

Meta og Villy

Sine og Søren

Min Mors Slægt

På Sines side

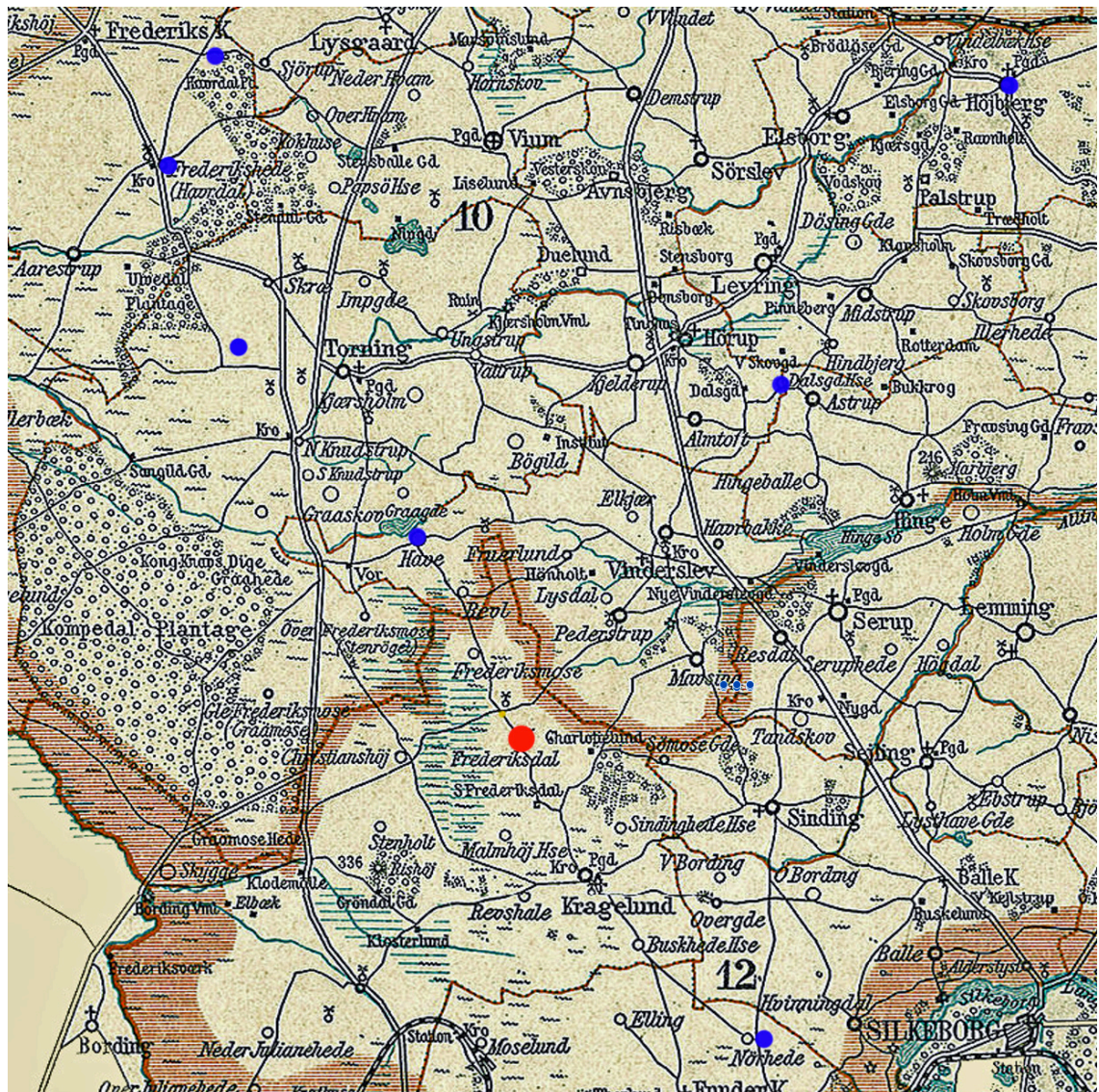
Kresten Nielsen og Mette Marie Jakobsen

Niels Christensen m.fl.

På Søren's side

Jacob Wendel Johansen

Johan Wendel Breuner og Ane Rasmusdatter

Forfædrelandet omfatter mine bedsteforældre og oldeforældre på Sine og Sørenns side. Sine den milde kom fra Højbjerg med rødder i egnen nord for Randers. Søren var vokset op hos sine bedsteforældre ved Hauge Sø sydvest for Kjellerup, hvor hans far, min oldefar Andreas, havde lært murerfaget og taget datteren, Sørenns mor, med til Funder Nørhede hvor hun døde efter ti børnefødsler. Andreas var vokset op på Thorning Vestermark hos sine forældre og sine bedsteforældre. Bedstemoren var kommet fra nærmeste landsby Skrå og han var vokset op i Trebuse nær Havredal hvortil hans bedsteforældre, mine tiptiptiptipoldeforældre var kommet gående med oksekære fra Sydtyskland i 1759, hvilket vil sige, at jeg er af kartoffeltyskerslægt.

Johan Jacob Breuner

Johan Georg Breuner

Johan Gallus Breuner

Min mors hemmelighed

Som læsere af mine erindringer nok har bemærket, så har mit manglende kendskab til en far rumsteret som en livslang spekulation. Ikke således, at jeg har noget at klage over, eller for den sags skyld at bebrejde min mor. Tingene er nu engang som de er, og grundlæggende mener jeg, at vi alle må spille de kort der er givet os i hænde, så godt som muligt. Altså, at gøre vort bedste i enhver henseende... det er alle i stand til, og fri mig så bare fra mere skrig og skrål, men fortæl gerne en historie, og det gør jeg så hermed.

Mine spekulationer skal altså ikke forstås som noget traumatisk der har tynget mig. Nok har det af og til været et gene, at skulle finde svar til folk der måbende har spurgt om jeg da ikke kender det mindste til hvem min far er/var... og værre endnu, at det gjorde min mor heller ikke... ikke ud over, at det var en køn og dannet ung mand, velklædt, lyshåret og antageligt først i 30erne.

Det med det lyse hår kunne jeg som dreng konstatere kunne være rigtig nok. Min mor var sorthåret og jeg var lysblond, altså ligner jeg ham mere eller mindre, og selvfølgelig var jeg lidt nysgerrig omkring hvem fyren kunne være. Min mor ville jo være den nærmeste til at skabe lys i sagen, men fra hendes side var der kun tavshed eller til nød, misinformation om emnet... du har ikke en far, og det behøver man heller ikke at have, forklarede hun.

Nu boede vi jo mest på landet, og der skulle jo ikke meget lys i pæren til for at kunne se, at det der med unger... det var noget med hanner og en hunner der parrede sig og wupti... efter en tid, så kom der hvalpe, killinger, kalve, smågrise og kyllinger, ja og føl og lam og hvad har vi! Det forstod jeg alt sammen godt, så derfor var jeg heller ikke i tvivl, da jeg på vej hjem fra skole i første klasse blev konfronteret med kendsgerningen, da en skolekammerat hånligt fortalte mig, at alle sku da har en far! Vi stod på et spang, som er et en mindre bro bestående af et par brædder lagt ud på et par understøtninger. Spangen førte os over en bred kanal, og jeg tænkte mig hurtigt om og gav ham ret... og smed ham så ned i vandet... så var vi ligesom kvit.

Senere i 10årsalderen fandt jeg et billede på et gammelt avisudklip som min mor gemte blandt sine ting i et sybord. Det var en forretningsdrivende i Guldmedegade i Aarhus! Et par unge piger, der arbejdede for min mor i køkkenet i Struer, så på billedet og syntes, at han godt kunne ligne mig! Forelagt mine iagttagelser afviste min mor sagen og krøllede billedet sammen og smed det ud, og der røg så det bevismateriale. På den tid havde jeg længe næret en vis vrede på min mor over hendes hemmelighedskræmmeri, og den vrede blev ikke mindre ved hendes reaktion på spørgsmålet.

Meget senere, kort tid efter at jeg var blevet gift, var sagen ligesom kommet op til overfladen igen, og derfor bad jeg atter min mor fortælle hvordan tingene egentlig hang sammen. Det accepterede hun nu... og hun fortalte om dengang hun som ung arbejdede på en spiserestaurant "Up Town" i Frederiksgade i Aarhus. En aften efter lukketid havde hun stået i porten ud til gaden hvor en nydelig lyshåret mand havde talt venligt til hende, og de var faldet i snak. Han var udenbys og var her for at ordne noget teknik i en biograf havde han fortalt. Ja, det var så blevet til en længere snak som var endt med, at han var fulgt med hende op til hendes værelse på loftet et par etager over restauranten.

Han havde glemt sit ur, men da han kom aftenen efter for at spørge til det, havde min mor været så flov over hvad der var sket, at hun ikke havde ville åbne for ham, men i stedet blot skubbede uret ud under døren. Herefter var hendes eneste minde om ham et par fribilletter til Kosmorama med hans navn skrevet på bagsiden... troede hun da. Det var lidt af en banal historie som hun højest sandsynligt strikkede sammen til lejligheden. I det mindste troede jeg ikke meget på den, hverken dengang eller nu mere en 70år senere. Min mor var nemlig en ung kvinde med appetit på livet, og som et minimum har hun ikke ønsket at underholde mig om sin ungdoms eskapader... og derved blev det. Det var sidste gang jeg talte med hende om emnet, for jeg accepterede at hun helt enkelt ikke vidste noget, men mere tænkte jeg, at hendes historie ikke kunne fortælles.

Mange år senere, 20 år efter at hun døde, og jeg begyndte at lege lidt med min "halve" slægtshistorie faldt det mig ind at undersøge om der ikke havde været en faderskabssag, og ganske rigtig, det havde der været, og den havde været lidt langvarig med tre potentielle "mistænkte" inklusive biografteknikeren, som man aldrig fandt frem til. Det var ikke kønne unge mands navn der havde været på billetterne, og de andre kunne udelukkes via alibier og blodprøver, og derfor står der "Ukendt Far" på min dåbsattest.

Der kunne være flere gode grunde for min mor, til ikke at røbe mere om mit ophav, og dem er jeg ikke blinde for, men af faderskabssagen fremgik i øvrigt, at min mor havde haft et tysk bekendtskab! Dette havde hun dog bagatelliseret og påstået var før nævnte omstændigheder, og manden ville jo da heller ikke være så lige til, at finde frem til. Nej, det tror jeg heller ikke det ville have været, ikke med det kaos der var i Tyskland på den tid, men da jeg så det tænkte jeg, at det kunne godt have været sådan tingene hang sammen. For var det rigtigt ville det have været resulteret i den rene fornedrelse for hende, og dermed også indirekte for mig hvis hun havde røbet en sådan mulighed. Det har hun helt sikkert valgt at lade være med, i den retning var hun en løvinde der skøttede sig selv og sit afkom. Så meget kender jeg hende, at når det kom til at overleve, så var hun en sand mester.

Nu var sagen sådan set overstået for mig. Der var fundet en sandsynlig forklaring, og uanset hvad den rigtige forklaring ellers kunne være, så havde den gode Krista ført sin kamp, helt sikkert til både hendes og mit bedste. Min respekt og agtelse for min mor var uanfægtet, jeg savnede hende bare lige lidt, så jeg kunne give hende et kram. Og så, et stykke tid senere var jeg kommet til, at gennemse en skotøjsæske med billeder fra gamle dage, som hun havde efterladt. Det var billeder jeg stor set alle kendte, men der var også nogle få fra før min tid... og så midt blandt dem dukkede der et lille krøllet foto uden tekst på bagsiden eller andet op af en tysk soldat.

Min mor havde en tysk ven på et tidspunkt, men om han er min far ved jeg ikke!

Min Svigerslægt

Kathrine og Christian Aage

Eilskov Jensen

Lund

Oldingen

Medens jeg venter på døden

Min tro retter sig som antydnet mod tilfældigheden og den kaos hvoraf al liv er opstået, uden andre overordnede mål end at man fødes, lever og dør - i stort omfang som en pinball der planløst tumler gennem et væld af muligheder og forhindringer - ad ruter med ekstra omgange og masser af omveje, garneret med såvel held som klodsede fald og sløv inaktivitet afbrudt af fede perioder i front med både rampelys og glørværdighed.

Sådan er det i det mindste gået mig og med lidt god vilje, så kald mig bare Lykke Lars.

Selvbiografien er udført med fokus på tilblivelsen, slægtens rødder, livets gang og dets arbejde, passioner og eventuelle idiosynkrasier, samt på familien og fremtiden. Processen er foregået som at hænge ord og billeder som pynt på et erindringeres juletræ - først i forhold til den tilfældige rækkefølge de er poppet op på, men efterhånden ordnet i grupper hvor de sammen er sat til at skildre mennesker, hændelser, steder og levevilkår som jeg har oplevet.

...i forbindelse med skriveriet popper der til stadighed gode ideer op til emner som jeg vældig gerne vil lege videre med. Dette gør jeg indtil videre helt for sjov på websiden larsjorgen.dk

Det er ikke fordi at jeg en borger i jantelovens land, bilder mig noget ind, selvfølgelig ikke! Det skulle da lige være at det måske kunne være en god idé at supplere den linde strøm af biografier for alle hånde kendte og succesrige mennesker med en fra en simpel overlever, som nu sidder og er glad bare fordi han har "klaret den" jævnt op og ned og allervigtigst, uden at stå tilbage med en alt for dårlig samvittighed.

Døden

Grundlæggende er der ingen mening med livet. Alt skyldes de rene tilfældigheder og enhver fødsel er som når en ny pin Ball kugle sendes ud på en mere eller mindre ustyrlig tur gennem en uoverskuelig bane hvor langt det meste af turen såvel gives ukontrolleret energi som retning... for til sidst med et par sidste retnings skift at trille i graven til evig forglemmelse alt: på vej mod mit sidste hul

Livet

...det er vigtigt at søge det skønne og det man brænder for i livet, og kan man ikke spille sig ind i superligaen, så er det stadig lige så legitimt og nødvendigt at gøre det i røven af fjerde division, hvis det er der man lander... og på den måde kan man sagtens ende som den sidste der ler og fryder sig bedst over livet

Idiosynkrasierne

Religionen

Gud og religion er en eksistentiel narresut

At historierne så kunne være lidt vilde, det så jeg stort på. Som nu den der med at bespise tusindvis af mennesker med fem brød og to fisk, for så siden hen at gå på vandet! Det var lidt for langt ude syntes jeg, men tit kunne den slags jo nemt forstås som billeder og så var og er historierne jo helt ok. Eksempelvist bruger jeg da stadig udtrykket at en eller anden kan "gå på vandet" når vedkommende er glad for- eller stolt af, at noget er lykkedes særlig godt.

Al den langhårede snak om gud der ser alt og om den yderste dag og den slags, sorterede jeg instinktivt fra som overtro. Dog er jeg med på, at der også her kan være tale om billedsprog. Eksempelvist ser og ved jeg selv alt om mig selv, og på det grundlag kan jeg så have god eller dårlig samvittighed afhængig af såvel de naturlige som de kulturelle menneskelige værdier... sådanne erkendelser behøver jeg bare ikke en skræmmefigur som gud for at komme frem til.

Dette ikke at tro på en Gud er for mig en erkendelse, på linje med ikke at tro at jorden er flad som en pandekage, for mig er det uforeneligt med den viden som er opnået frem til vor tidsalder at tro på en Gud i religiøse metaforer, det skinger simpelthen. Dertil kommer, at hvor religionerne i sin oprindelse bidrog til den menneskelige gruppes sammenhængskraft og dermed evolutionære overlevelse, så har religionerne også straks ved det første møde mellem to hinanden ukendte religioner primært ført til konflikt lige fra almindelig sund skepsis over urimelige konflikt på imaginære grundlag til deciderede udryddelseskrige, som fra at være små lokale sammenstød har udviklet sig til at omfatte hele den globaliserede verden hvor kampen mellem religiøse bevægelser i stigende grad truer verdensfreden. Der er strengt taget ingen grænser for hvilke bestialiteter der udføres i Den Gode Guds navn.

Er man med så langt skulle man jo så tro, at en afskaffelse af alle religioner ville føre til fred og fordragelighed blandt menneskene, som nu i stedet ville samarbejde konstruktivt om at leve et liv i harmoni med sig selv og hinanden. Jo tak, gid det kunne være så vel, men vil uden tvivl være en vildfarelse, for det som stort set alle konflikter har rod i er adgang til- og manglende adgang til jordens ressourcer og demokratisk udfoldelse. Den strid er antageligt et menneskeligt vilkår men bør imidlertid som sådan kunne udledes på de objektive præmisser som rent faktisk lægger til grund for enhver given konflikt.

Paradoksalt nok, så er den første næring til religioners opståen, udover at bistå ved en forståelse af den uforståelige (abstrakte) verden, at imødekomme de altid tilstedeværende behov for formuleringer af spilleregler i menneskelivet, som på en gang er uforanderlige og altid er under dynamisk udvikling. Derfor kan jeg udmærket, også som ikke troende, leve efter de ti bud og andre godartede religiøse vejledninger. Blot tager jeg det forbehold, at reglerne er skabt af menneskene og konstant står til evaluering af menneskene

hvorfor enhver henvisning til Gud eller Guds vilje er lige så forældet tankegang som at tro på at jorden er flad.

Dermed dog ikke være sagt at der ikke findes guddommelighed, det gør der hver minut, for livet er da guddommeligt! Bare ikke i den forstand at det styres ude fra. Livet er en tilfældig hændelse og det består af tilfældige hændelser i en uendelighed og det er da guddommeligt. Tro derimod er ikke guddommeligt, det er menneskeligt. Det er troen som holder modet oppe hos mennesket og det er arbejdet med troen som udvikler mennesket. Eksempelvis at tro på hæderlighed! Alene en sådan tro vil give anledning til at diskutere hvad begrebet er og til forsøg på at leve efter det! Man kunne sikkert også nævne andre begreber om livets forhold, men lad mig stoppe her før kæden hopper af. Det jeg gerne vil frem til er at menneskene finder ud af at droppe enhver form for overtro og lade realiteterne menneskeligheden og demokratiet råde.

2020-08-21

Religion er naivitetsens holdeplads og ondskabens arnested

En gang i otteårsalderen kunne jeg ikke, for jeg ved ikke hvilken gang, mit salmevers... bank af kordegnen...

...at tro er jo noget mærkelig noget... schamaer.. mange guder ..en gud og du fredens! dannelse af menigheder / trossamfund har nok været en del af et evolutionært fortrin af de og de grunde....men hvordan kan det gå til, at nutidens mennesker både dumme og velbegavede... tyer til religion måske spiritualitet.. men en gud! for langt ud..... hvorfor ikke bare tro på naturkræfterne og så forsøge at forstå dem... forske osv....hvis man brugte de samme kræfter på at forstå naturen ville det jo i højere grad kunne bidrage til at løse problemer ja. ja ..det var lige et par stikord...

...om at sortere hinanden i dem der ser fodbold (holdsport) dem der bruger cykkelhjelm osv... vi gør os hele tiden til dem og os.. som om det er en menneskelig natur.. ja det tror jeg faktisk

1. oktober 2021 (12 april 2011)

I familien og blandt vennerne har der altid været troende af forskellige grader. Imidlertid har vi talt meget lidt om religion de troende og ikke troende imellem – det har hverken familieforholdene eller venskaberne kunnet holde til.

Som ikke troende kan jeg hverken umiddelbart eller inderst inde begribe hvad der får moderne mennesker til at tro, altså sådan rigtig at tro... at tro på, at en gud eksisterer

derude! Ikke bare det at tro eller at være tilhænger af en given moralfortolkning, om den så er jødisk, kristen, muslimsk eller hindu, buddhist eller... helt tilbage ved shamanismen, men altså dette rigtigt at tro på det utrolige. En så uforbeholden tro finder jeg bundløs naiv og skræmmende i forhold til opnåelse af en bare nogenlunde rationel og humanistisk verden.

Alligevel, trods denne nærmest afsky for religion, er jeg ikke blind for, at opfindelserne af alle de forskellige religioner som i tusindtal har eksisteret og samlet grupper af mennesker overalt på kloden, lige siden menneskehedens aller første tilblivelse, har haft sin rod i evolutionære fordele som støtte for menneskelig identitet og sammenhængskraft. Så langt så godt, de troende fik på denne måde antageligt en øget overlevelsessevne i forhold til det man kunne kalde naturkampen – men, sikkert også i forhold til andre troende, som bare havde en anden trosfortolkning af menneskelivet og jordens tilblivelse, som så bare ikke var så bæredygtig som den de sejrende var bærere af. Det vil sige, at set på den samlede menneskeheds vegne, så fremmer religionerne mere de irrationelle menneskelige konflikter og indbyrdes udryddelser af hinanden end de samler menneskeheden til sammenhold og fællesskab i forhold til individuel og fælles udvikling og overlevelse. Man kan sige, at religionerne på globalt og lokalt niveau danner grobund for en overordnet ”del og hersk” kultur.

Nu kommer man jo ikke langt med afsky, hvorfor jeg da også i stor udstrækning forsøger at lægge låg på min aller værste harme, uden dog at give nogen former for indrømmelser over for religionen, efter devisen ”Når man rækker fanden en lillefinger, så tager han hele hånden” ja, men hvordan kommer man så nogen steder? Hvordan kan menneskeheden så at sige bevæge sig fremad mod en bedre og bedre verden?

Hov, det var da noget af en udfordring som kunne kræve et meget langt svar! Kort sagt er jeg tilhænger af en humanistisk, filosofisk og teknologisk udvikling baseret på demokrati, oplysning og bæredygtighed.

...noget om tilfældighedens dominans i den evolutionære udvikling!

I de sidste mange år er verden blevet stadig mindre og kulturer og religioner har blandet sig på kryds og tværs og ikke mindst i pressen. Selv går jeg helst uden om enhver form for religion der vil noget, uden at jeg af den grund vil frasige folk retten til at hytte sig lidt med noget spirituel stammedans. Det er OK og sandsynligvis gavnligt også i den evolutionære udvikling blandt menneskene. Nej det er de autoriserede religioner jødedommen, kristendommen og islam med alle deres fundamentalistiske opfattelser som de gerne vil udrydde hinanden og os andre med, der skræmmer mig. Jødernes filosofi kender jeg for lidt til. Umiddelbart tror jeg den er rimelig sympatisk med mange gode fortolkninger af menneskets humanistiske udfordringer, men når jeg oplever de mest outrederede jødiske aktiviteter med mærkværdige relikvier at opsøge grædemuren for at vire hovedet af led, så føler jeg mig virkelig uden for. Men OK, bare de holder sig inden for de

res egne rammer, så kan det vel ikke genere mig, sådan som eksempelvis kristendommen.

Min aller største idiosynkrasi kristendommen og dens mission -. Skarrild søndags-skoler salmevers folkemord bare det at tro dumhed og ondskab

Ud af de to andre religioner og i princippet med den samme gud er så opstået islam fordi en fyr kiksede flere forsøg på at lave sin egen fortolkning af og fraktion af de to. Først havde han succes med det gode, hvor han vitterligt samlede folk på en positiv måde, men så gik han grassat og ville udvide sin succes med et verdensherredømme (i det mindste den verden han selv kendte) med hans egen manual "koranen" som vejviser og vold og død som væsentligste kommunikationsmiddel. Ikke fordi hans succes blev mindre, snarere tværtimod, den blev endnu større, men nu i kraft af det onde. Han fik det med vold og magt organiseret så alle medlemmerne, som han kaldte muslimer, kun havde at underkaste sig hans luner i et og alt i henhold til vedvarende fornyelser og nyfortolkninger af manualen, herunder at det straffedes med døden at forlade foreningen igen. På denne måde er der stadig milliarder af gode muslimer i dag der må leve som islams gidsler og som i frygt har gjort det i generationer med et stadigt øget stockholmssyndron som resultat.

02012012

Enhver er salig i sin tro har jeg ofte hørt og vel også accepteret., men er det rimeligt? Egentlig opnås salighed jo ofte ved indtagelse af rusgifte som alkohol og narko og umiddelbart synes det mig, at den salighed som opnås gennem tro er af samme karakter med tro sat lig med åndelig dope.

Dermed ikke være fornægtet at der findes en retfærdig salighed, men det må være den slags som opstår efter veludført dåd gennem god arbejdsindsats eller næstekærlig handling og lignende.

27012012

Religionerne fungerer som en åndelig sutteklud og brugerne ligner narkomaner der indtager sit stof for at opnå salighed. Stoffet er i begge tilfælde et bedøvelsesmiddel, som til en vis grad og midlertidigt kan være gavnligt for den enkelte. Imidlertid er stoffet irrationel, afhængighedsdannende og konfliktskabende ved sin indiskutable natur, hvor ingen modsigelse tåles og som kun kan besvares med grænseløs dumhed og/eller ondskab. Derfor kan jeg kun føle forfærdelse og sorg når jeg oplever menneskenes gudedans.

Guder har i alle mulige afskygninger præget menneskelivet fra den første erkendelse af egen eksistens, og i stort omfang har trosretningerne med identitetsdannende og socialiserende effekt da også bidraget afgørende til menneskets udvikling og overlevelse.

Kendetegnende for religionernes udviklingskæde har dog også været en lang række af meningsløs naivt narreværk og i sidste ende vold, som ustandseligt har afløst hinanden i takt med menneskets øgede erfaringer og viden. I princippet og kontinuerligt har man omdannet den herskende tro til overtro for samtidig at indsætte en ny og mere tidsvarende tro. Således også som da de tre monoteistiske religioner udviklede sig og hvor kri-

stendommen i særlig grad hos mine forfædre påberåbte sig at være kærlighedens og godhedens gud hvor de i nogen udstrækning jo har afløst tidligere trosretninger som indebar både trældom og menneskeofringer, som så dog kun afvikledes langsomt, i og med at vi stadig havde hekseafbrændingerne til gode, for ikke at tale om udryddelsen af adskillige folkeslag verden over i Guds navn.

...nu må tiden være inde til at man må lægge afstand til enhver form for overtro og i fuldt omfang ophøre at tro på en almægtig gud, hvilket jo ikke forhindrer en fortsat anerkendelse og anvendelse af den jødiske, kristne og islamiske filosofi eller for den sag alle andre udviklede religioners filosofiske grundlag i den udstrækning der ikke opereres med alle mulige irrationelle og især institutionaliserede begrænsninger i menneskelivet

hvis jeg skulle være troende på en måde, ville jeg nok vælge at tro på fornuften, og/eller måske det mere poetiske.... at tro på livet – en tilstand mellemliv og død – før var der intet og efter ligeså – fra første færd bliver man præget og i forløbet udvikler man så og præger så godt man kan – det evige liv kan således siges at bestå i de videresendte gener og lidt af den prægning som måtte have fundet sted, og lidt som ringene i vandet vil man vedblivende eksistere og dog hurtigt forsvinde – man kunne også sige: af menneskeheden er du kommet og til menneskeheden skal du blive!!!

Klimareligionen:

Hele verden er oppe at køre lige nu i 2020. Så at sige ingen føler sig uskyldige og "Skær-silden" er fundet frem til fri benyttelse!

Dog er alt som det altid har været, og altid vil være...! Naturen går sin gang og flytter lidt frem og tilbage på klimazonerne og renser ud i rækkerne af usundhed blandt menneskene.

Det er da bøvlet, men i det lange perspektiv kan det vel ikke betyde alverden om Californien må flytte til Alaska og Disneyland til Sibirien etc. Sådan er de hængende haver fra oldtidens Mesopotamien jo også tidligere dukket op igen i Farum Midtpunkt og andre steder! Lad os derfor, i stedet for at være bange, glæde os over al den biodiversitet der stadig findes og flytter med, hvad end der sker.

Og så et lille reflekterende digt:

*Du må da tro på noget?
Nej, jeg tror ikke på "noget".
Det skulle da lige være på Kosmos...
stjernerne og mælkevejene,
for ikke at tale om "Naturen".*

*Lige nu rumler Kosmos.
Den slags er uden for rækkevidde
og forstyrrer enhver balance.
Klima mig her og Corona mig der...
Naturen giver nok en ekstra chance!*

Godhed

Djøfificering

Politik

Henning Prins og Ebbe Kløvedal Reich: Langelandsmanifestet

Det var så det! En historie om en fyr som så gerne ville det hele og som også stillede op gang på gang. Meget kunne have været gået meget bedre hvis man havde været en lille smule smartere og/eller klogere – først og fremmest til at "læse spillet" og gøre det rigtige i enhver situation, men ak – det blev dog til en håndfuld lucky punch blandt alt det jævne, for ikke at nævne de regulære skæverter. Det ville have været bedre om jeg i det mindste kunne hævde at jeg altid støttede den svage, men heller ikke her blev det til en glorie, ofte svigtede modet og selv tanken om at gøre det rigtige, det var når jeg selv var for svag eller for dum. Det har været det værste, at være dum, og selv at kunne se det – nå ja det ville vel have været værre om man lige netop ikke selv havde fornemmelsen af

en erkendelse! Det er så min trøst og derfor synes jeg så også, når det kommer til stykket, at jeg vel egentlig lige præcist er ”god nok”.

Vincent Hendricks: information 16012012

Semper ardens er ikke kun navnet på en af Carlsbergs ølserier, men ydermere den gamle bryggers motto: »Altid brændende.« I overført betydning; altid undersøgende, nysgerrig, spørgende, årvågen i både hverdag og videnskab — altid ildsjæl. Hvor man stod i køen, dengang der blev uddelt intelligens og begavelse, er man ikke selv herre over, men hvor meget man vil arbejde med det, som man nu engang fik, er genstand for selvadministration. På det punkt er vi alle lige.

At lykkes er ikke forbeholdt eliten, men tillige os, der ikke har mere at rykke med end gennemsnittet. Det er hårdt arbejde, sådan er det bare — oftest også for dem, der fik mere nedlagt i krydderbollen end os andre. En opfordring: Sæt dig ned, hold din mund, lav din lektie — semper ardens.

Vedr. Alternativet juli 2018

J.F. Wayfaring

Uffes konsekvensløse måde at føre "politik" på er jo bare at overbyde på afsindig vis. Fik han mandater til sit "statsminister-projekt" ville Danmark gå i stykker. Foreslår en politiker x antal vindmøller ved vi at Uffe kommer på banen med x^{10} , finansiering kan han ikke gøre rede for, samme med en nedsættelse af arbejdstiden til 30 timer og sidestilling af "medborgerne" i Rwanda med danskere i Randers, skør kugle, Alternativets migrationspolitik er et helt kapitel for sig selv, det hedder "alle er velkomne", "nationale grænser er racisme" osv, uden et hold af velmenende, uvidende, naive journalister i ryggen havde partiet aldrig fået mandater i Folketinget, lad os håbe befolkningen dog trods alt ser hvilken fantast han er når næste runde af politikerdebatter finder sted op til det kommende folketingsvalg...Alternativets mandater er sjovt nok 9, det er samme antal som Radikale Venstre tabte da de gik fra 17 til 8, tilfældighed?

Lars Jørgen Jakobsen

Måske er det galskab der skal til! Eksempelvist vil der sandsynligvis ikke være samme migrationspres hvis folk i Rwanda og Danmark stod lige i levevilkår. Ja hvem ved, måske kunne strømmen så gå begge veje! Målet fejler ikke noget, og det er bestemt visionært. Vi, hvis vi ellers kunne blive enige om målet, ved bare ikke helt hvordan!... men det kunne vi jo snakke om. Da jeg var ung for 60 år siden var det utænkeligt, at sydeuropæere i almindelighed ville kunne opnå samme levestandard som i nord! Alt andet lige, så synes jeg at det ny rykker derhen af, og mange er endda i mål. Så på med modet piger og drenge... alt kan lade sig gøre, hvis viljen er der.

Nærighed

De missionske og socialdemokratiske

Passionerne

status, tilbageblik og forventninger

Erotikken

Kvinderne

det er jo utroligt hvad man gør bare for god mad og sex ad libitum, nåe ja, det kan jo da være svært at finde en kvinde som laver god mad

Til min mandlige efterkommere kan jeg kun sige: klem på, tag for jer af retterne.... Og opfør jer ordentlig og vis respekt, liderlighed og i bedstefald kærlighed! Og til pigerne må jeg sige: Kast jer ud i det og nyd det hver gang det passer jer, men find jer aldrig i noget i ikke vil, ikke så meget som bare en gang.

Frimærkerne

Kunsten

Tegning
Maleri
Skulptur

De sparsomme kunstneriske aktiviteter i mit senere liv har været anderledes motiveret end i ungdommen. Måske var jeg stadig hæmmet af at stille spørgsmålet om, hvad det

skulle være godt for? Men nu var jeg uberørt af om hvordan jeg kunne konkurrere med andres værker! Den kamp var/er nu afløst. i Stedet kom jeg barnets tegneaktivitet nærmere... nu var det værkerne for værkets egen skyld... nu skulle de bare tilfredsstille min egen sult på at skabe billeder til mit eget sind.

Musikken

Pop
Jazz
Rock

1948 Højt på en gren en krage sad
1949 Rudolf med den røde tud
1950 Hønsfødder og gulerødder / Jens Hansen havde en bondegård
1951 Solen er så rød mor
1952 I østen stiger solen op

1958 Muscat Ramble Kid Ory noget med Sidney Bechet!

Simon and Garfunkel

Pink Floyd

The Doors

Arkitekturen

Hule- og redebyggeren
Bopladsen
Den menneskelige dimension
Traditionelle byggemetoder
Folkelig arkitektur

Samfundet

Vi skal alle sammen være her

Om at lave et decentraliseret samfund med social selvforsyning dog med passende "flugtmuligheder" – måske lidt som i 1950erne

Landbruget

Søren drev det lille husmandsbrug i Dalsgaard traditionelt med blandede afgrøder, en bredt sammensat dyrestand og med høj grad af selvforsyning, sådan som tusindvis af husmænd og gårdfolk gjorde på den tid. Midt i 1940erne var der vel omkring 250.000 familielandbrug i Danmark, mod de ca. 20.000 større gårde som er tilbage i det industrialiserede og specialiserede landbrug nu om dage. Ja officielt er der vel omkring 40.000 brug, men det kan godt antages at halvdelen af disse, indeholdende de mindste ejen-

domme, nu udelukkende drives ved udlejninger til de større ejendomme og maskinstationer.

Ja sikke en udvikling! og for at det ikke skal være løgn, så producerer hver deltager med tilhørende teknologi ved landbruget i dag lige så meget som 120 bønderkarle gjorde dengang. Verden har simpelthen forandret sig noget nær ufatteligt i tiden siden 1945, og på alle mulige og umulige områder, så for bare at bevare noget der kan ligne en orientering i denne tilsyneladende kaotiske proces er det rart med nogle milepæle, og et af mine er altså, at det der i min tidlige barndom krævede et hundrede og tyve mand, i dag, groft sagt, kan klares af en kvinde. Det er et faktum, som er godt at have i baghovedet når der igen og igen diskuteres pensionsreformer og alle mulige andre reformer for samfundsindretninger og finansiering heraf. Det er sådanne ændrede forhold og forudsætninger som til stadighed kræver forandringer så forældre nu om stunder knap fatter hvad deres voksne børn egentlig laver når de går på arbejde! Sådant var det ikke på Søren og Sines tid. Dengang fulgte man uden større fremmedgjorthed de samme spor som ens forældre, og for den sags skyld også ens olde- og tipoldeforældre havde fulgt. Primært som bønder men jævnt hen også suppleret med håndværk og småhandel.

Alt dette, denne kolossale udvikling, fornemmede jeg intet af medens den stod på, ligesom jeg stadig har vanskeligt ved at følge med. Nu ved jeg blot at udviklingen raser af sted med nye metoder og teknologier, så det vil ikke overraske mig om hele Danmark en dag kan drives af en lille håndfuld mennesker som tænder landet om morgenen og slukker igen om aftenen, medens resten af befolkningen til stadighed uddanner sig og udvikler nye teknologier afbrudt af lange perioder på folkeløn, indført til sikring af dynamikken

Januar 2018-01-15

En mand der har skrevet romanen "Vi de druknede" må rumme meget godt, og derfor læser jeg altid indlæg af forfatteren Carsten Jensen. Dog kan jeg ikke følge ham i et og alt... og slet ikke når det kommer til forholdet til islam! Islam og muslimer i almindelighed bekymrer mig ikke. I forvejen har jeg gennem et langt liv lært at omgås kristne, som jeg heller ikke umiddelbart forstår... men har lært, at bare de ikke er mere religiøse end det gør noget, så går det nok! Det vil sige, at de primært fejrer for egen dør og lader andre leve deres liv uanfægtet, og ikke påberåber sig et religiøst styret samfund af totalitær karakter. Sådant har kristendommen jo tidligere ført sig frem, med katastrofale følger for mange folkeslag, og sådan kan man nu opleve muslimske kræfter drømme om det islamiske kalifat, hvor alle har at rette sig ind efter deres religiøse totalitære love.

Det var den slags verden vendte sig imod i 1945, dengang jeg også blev født og snart fattede sympati for især venstrefløjens paroler... nok mest som det nye Socialistisk Folkeparti (SF) formulerede dem. En væsentlig ledetråd i tankegangen var her om end ikke, at fjerne religionerne så dog, at bede dem træde i baggrunden... hvad jeg fandt absolut logisk. Religionernes tankemåde af udokumenteret overtroisk karakter måtte være en privat sag og burde ikke kunne anerkendes som ledende i samfundets maskinrum.

Siden udviklede venstrefløjen sig til meget andet end det arbejderdominerede SF, og herunder i særlig grad det akademikerdominerede Venstresocialisterne (VS) hvor også jeg sværmede rundt. VS nuancerede venstrefløjen i væsentlig grad, men en ting var fastforankret... nemlig religionernes placering ude på sidelinjen. Man kan derfor sige at der med nutidens venstrefløj nærmest er sket et paradigmeskift i forhold til religion, når man så tilsyneladende ukritisk tager islam i sin favn, hver gang nogen i ord og billeder stiller spørgsmålstejn ved de fundamentalistiske tilbøjeligheder inden for denne religion. Lad dog muslimerne selv svare for sig og sine og støt dem når det er relevant i relation til vort samfunds demokratiske rettigheder og værdier. Som det er sket i det seneste tiår kan jeg i nærværende sammenhæng ikke se Carsten Jensen, venstrefløjen eller de der omklammer, som andet end noget nær islamismens/totalitarismens nyttige idioter.

Et indslag fra svigerinde LIS 22 jan 2020 på Facebook

Ole Valsted

5. august 2017 ·

TILLYKKE TIL ALLE BØRN FØDT i

1940'erne, 50'erne, 60'erne og 70'erne!!

For det første: vi overlevede, at vores mødre røg/eller drak, mens de ventede os.

De tog aspirin, spiste dressing af blåskimmelost, tun fra dåse, og de blev ikke testet for diabetes.

Og så, efter dette trauma, var vores barneseng malet i skinnende blybaseret maling.

Vi havde ingen børnesikrede låg på medicinflaskerne, døre eller skabe, og når vi kørte på vores cykler, var det uden hjelm.

Vi sad bag i bilen uden seler eller airbags.

At sidde på bagsædet I bilen - løse - var altid skægt.
Vi drak vand fra haveslangen - og ikke fra en flaske.
Vi delte sodavand fra én flaske med fire venner, og INGEN døde faktisk af det.
Vi spiste kager, franskbrød og rigtigt smør og drak Cola med sukker, men vi var ikke overvægtige, fordi

VI VAR ALTID UDE AT LEGE!!

Vi kunne gå hjemmefra om morgenen og lege hele dagen, så længe vi kom hjem til spisetid. Ingen kunne få fat i os hele dagen. Og vi havde det fint.
Vi kunne bruge timer til at bygge vores egen go-cart af affaldstræ og køre ned ad bakken, bare for at finde ud af, at vi havde glemt bremsen. Efter adskillige ture ind i buske fandt vi ud af at løse det problem.
Vi havde ingen Playstations, Nintendo's, X-boxes, ingen videospil overhovedet, ikke 99 tv-kanaler, ingen videofilm, ingen surroundsound, ingen mobiltelefoner, ingen msm'er ingen pc'er, intet Internet eller Internet chatrooms.....**VI HAVDE VENNER** og vi gik ud for at finde dem!
Vi legede med orme og mudderkager, og hverken mudder eller orm blev i os for altid.
Fandt på lege med pinde og tennisbolde, og skønt vi fik at vide, at vi kunne komme til at ramme øjnene, skete det ikke.
Vi cyklede eller gik til vennernes huse og bankede- eller ringede på, eller vi råbte bare på dem!
Vi dannede hold og havde kampe, og ikke alle kom med på holdet. De, der ikke kom med, måtte lære at leve med skuffelsen. Forestil dig det!!
At forældrene ville redde os ud af en knibe med politiet, var uhørt.
De holdt faktisk med politiet!
Denne generation har frembragt nogle af de bedste igangsættere, problemknusere og opfindere!
De sidste 50 år har været en eksplosion af innovation og nye ideer.
Vi havde frihed, fejltagelser, succes'er og ansvarlighed, og vi lærte **AT KLARE DET HELE!**
Og du er en af dem!
TILLYKKE!
Måske vil du dele dette med andre, der er så heldige at have været børn før regeringen regulerede vores liv for vores egen skyld.
Og mens vi er ved det, send dette videre til dine børn, så de kan vide, hvor modige deres forældre var. ❤️❤️❤️

NB. Teksten er kopieret fra nettet - jeg ved desværre ikke hvem forfatteren er

Jørgen Lange Det er en omgang forherliggende generationspis at fyre af. Jeg har arbejdet i den danske folkeskole i 38 år og jeg kender et utal af børn og unge mennesker, som har masser af gåpåmod og livskraft. Vi er allesammen et produkt af den tid vi vokser op i og alder er ikke og bliver aldrig en kvalifikation i sig selv 😊😊

Susan Kisbye Ja utroligt, at vi overlevede med alle

de farer 😊.Skjul eller anmeld detteSynes godt om · Svar · 5 t.

Jeanette Frandsen Ja det var tider.....har 2 børn

der også overlevede....Skjul eller anmeld detteSynes godt om · Svar · 2 t.

Karen Schousboe Jeg husker dog en række

situationer, hvor nogle holdt hånden over os, så vi overlevede... når vi legede i molersklinterne, eksempelvis. Selvom det var strengt forbudt...Skjul eller anmeld detteSynes godt om · Svar · 2 t.

Britta Doberck Gode tider😊 jeg husker det hele, er fra 1956. Godt skrevet🙏❤️🍀❤️ Skjul eller anmeld detteSynes godt om · Svar · 1 t.

Sisse Madsen Jeg klarede den også😎 på trods af alt særligt husker jeg store sammenkomster, hvor luften var så tyk af røg at den hang som tågebanker over bordet😂♥️ men trods alt husker jeg tiden som en glad og lykkelig tid♥️

Oktober 2020-10-22

Krænkeleskulturen:

Det er noget nær uudholdeligt som verden er gået af lave! Gud og hver mand... og ikke mindst kvinder har forvandlet sig til tude prinser og -prinsesser. De hylér op over hvad som helst der kan krænke dem eller ej... uanset afsenderens hensigter i øvrigt. Negeren bliver fortørnet over, at hun ikke er nogen ung blond kvinde og religiøst forkvaklede personer springer i luften over at se nogle vittighedstegninger med deres overjordiske helte... og jeg skal komme efter dig!

Dog er sex lige nu det hotteste emne... politikere på stribe bliver degraderet og frataget deres kors og bånd med stjerner på og bliver sendt ud i kulden længst muligt borte fra deres hårdt tilkæmpede karrierer, bare fordi de har gramset på deres kollegaer og især underordnede af modsatte køn og fastere i kødet! I hundredvis og nok snart i tusindvis af især kvinder er sprunget op på barrikaderne i fornærmelse og galoperende krænkelse over hvad der "i min tid" blev set som en hædersbevisning, og hvor de der dengang kunne føle sig krænket... var alle de som ingen gad røre ved! Dengang det bedste i verden var mere pik... eller strammere fisse.

Sådan er det ikke mere... flokke af furier af alle køn fører sig nu vrede frem i medierne. De vil gerne have sex, men de vil ikke finde sig i magtfuldkomne overgreb fra folk de ikke har inviteret... og så vil de tages alvorligt når samfundstoget kører! Og dér er det så lige, at der går en prås op for mig... der er nogen der er utilfredse med lugten i bageriet, og de vil ikke forlade det... De vil have luftet ud og have en ny lugt! Ja men det er jo ligesom dengang vi andre sagte "skråt op" til autoriteterne og begyndte at sige "du" frem for at stå ret, neje og sige "De".

Se så, har stemningen jo en anden lyd, for det er ærefuld at råbe "stop toget" **jeg vil med**. Det kan jeg forstå... det er det evige stræb efter et nyt og bedre samfund, og der er jeg med, og naturligvis er det ungdommen der skal føre an. At jeg så lige i forbifarten får opfattelsen af en jagt efter det gnidningsløse knald må få være, for nu er jeg en gammel og affældig mand der hænger uhjælpelig fast i sin nu udrangerede "frie" verden.

Ikke at jeg har været nogen krænker, for den slags har altid været deklasserende... hidtil har det, hvor det ikke ligefrem har været kriminelt, blot udfoldet sig under en form for løsdrift hvor hver enkelt har måttet tage ansvar og vare på sig selv, og der er da plads til forbedringer... og så er der jo ikke noget skønnere end når den anden på den fede måde siger "hej vil du lege med mig"!

Etikken

Menneskerettigheder

I min livsperiode har det meste af verden, og i det mindste Vesten, været optaget af at forholde sig til menneskerettighederne, sådan som de blev formuleret og vedtaget i FN i 1948.

Centralt heri har været fokus på politiske og civile rettigheder, helt basalt som retten til selve livet som skal kunne leves i frihed med personlig sikkerhed og i lighed med andre mennesker i forhold til en række almindeligt anerkendte almene rettigheder og pligter af primært moralsk karakter.

Heroverfor har der så parallelt og i varieret grad hersket en række totalitære synspunkter og magter, først og fremmest af socialistisk og religiøs art, hvor man i langt større grad har forfægtet menneskets sociale og økonomiske rettigheder. Generelt kendetegnet ved at man i disse bestræbelser har undertrykt de mere moralske værdier, så som den frie ejendomsret og ytringsfrihed etc.

På en eller anden måde har det været vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for de to ”skoler” at blive enige og oparbejde gensidig tillid. Først med Den Kolde Krig til følge og nu i de seneste tiår med religiøs terrorisme. Umiddelbart kan jeg ikke se, at det nødvendigvis skal være sådant, og jeg tænker meget og ofte på hvad der ville kunne samle de fælles kræfter om at skabe det ægte bæredygtige menneskelige samfund med fast vedvarende fokus på såvel de politiske og civile som på de sociale og økonomiske rettigheder.

Opgaven vil nok svare til at opfinde cirkelns kvadratur i samfundsopbygning – umuligt men ikke desto mindre nødvendigt - noget med at forene de mest liberale og socialistiske ideologier i et fælles handlingsprogram!

Slutreplik

Tak for din interesse. Dette var bind IIV. Vend om ønsket til bage til resumeet side 7 til 13 for evt. at orientere dig om bind I, II og III.

Tante Anna og moster Anna med kusinerne Annette og Gerda og fætter Jørgen

*De syv dødssynder
hovmod, griskhed, utugt, misundelse, frå-
seri, vrede og dovenskab.*

!!!